

תפ"ח 11113/06/18 - מדינת ישראל נגד אלכסנדר לוז'קין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 11113-06-18 מדינת ישראל נ' לוז'קין (עציר)

בפני

כבוד השופטת רז-לוי - אב"ד כבוד השופטת שלו כבוד השופט משניות

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד טלי פלדמן
- פמ"ד

נגד

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד ניל סיימון

אלכסנדר לוז'קין (עציר)

הכרעת דין

ניתן לפרסם את הכרעת הדין, כאשר חל איסור פרסום ביחס לכל פרט מזהה בנוגע למתלוננת, לרבות שמה, מקום מגוריה, או כל פרט אחר שעלול להביא לזיהויה של המתלוננת.

נוכח האמור בכל מקום בו צוין שמה של המתלוננת או עדים אחרים הקשורים אליה לא יצוין שמם (זאת אף בציטוטים מן הפרוטוקול או העדויות).

השופטת י. רז-לוי - אב"ד:

כתב האישום

כנגד הנאשם הוגש ביום 6.6.18 כתב אישום המייחס לו עבירות של: אינוס - עבירה לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); מעשה סדום - עבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין והדחה בחקירה - עבירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין.

לאחר שהמתלוננת סיפרה בראיון שנערך בפרקליטות ביום 3.3.2019 על כך שהנאשם ביצע בה גם מין אנאלי, נגבתה ממנה עדות נוספת, וביום 11.3.2019 הוגש כתב אישום מתוקן בו הואשם הנאשם בעבירה נוספת של מעשה סדום, על פי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א) לחוק העונשין.

בהתאם לאמור בכתב האישום המתוקן, בין הנאשם למתלוננת אין היכרות מוקדמת.

ביום 13.4.2018 לאחר השעה 02:00 לפנות בוקר, המתלוננת התיישבה בבר בדרום הארץ לאחר ששתתה אלכוהול, והנאשם ישב אף הוא באותו בר.

הנאשם והמתלוננת יצאו יחד מהבר והגיעו ברגל לביתו של הנאשם, שם הנאשם הציע לה כוס מים.

מיד לאחר מכן הנאשם כיבה את האור בדירה, היכה את המתלוננת בפניה, הפשיט אותה מבגדיה והדף את המתלוננת

לעבר הספה בכוח. הנאשם פישק את רגליה של המתלוננת בחוזקה, נשכב מעליה וצעק לה בשפה הרוסית "**תסתמי את הפה זונה**" או משהו דומה לכך. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיחדל ואמרה לו שהיא רוצה ללכת.

בהמשך לאמור, החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת במשך כחצי שעה. המתלוננת צעקה, בכתה, ביקשה שיחדל ממעשיו ואף אמרה לו שהיא בהריון על מנת שיחדל ממעשיו, ואילו הנאשם בתגובה היכה אותה בפניה.

במהלך האירועים המתוארים לעיל, ניסה הנאשם לנשק את המתלוננת, אולם היא סובבה את פניה. אז הנאשם סובב את גופה של המתלוננת באופן שהשכיב אותה על בטנה וחדר עם איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, וכתוצאה מכך המתלוננת חשה כאב עז.

בשלב זה ועל מנת להפסיק את מעשיו, ביקשה המתלוננת לגשת לשירותים. הנאשם נתן לה לקום, ובעודה בשירותים החדיר את איבר מינו לפיה של המתלוננת ואמר לה "**תסתמי את הפה שלך זונה**" או מילים בדומה לכך. הנאשם אחז בזרועותיה של המתלוננת וטלטל אותה עד שגרם לסימנים בזרועותיה.

הנאשם החזיר את המתלוננת לספה, ובעוד היא מנסה להתנגד, לבעוט ולהדוף אותו, החדיר הנאשם שוב את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע אל סיפוקו המיני. במהלך האירועים ניסה הנאשם לנשק את המתלוננת על פיה והיא סובבה את פניה.

הנאשם הורה למתלוננת לא להדליק את האור, ולקח אותה מחוץ לביתו כאשר ידיו מכסות את עיניה, עד שהגיעו אל הרחוב, אז הסיר את ידיו ואיים עליה כי אם תלך למשטרה הוא ימצא אותה ויהרוג אותה.

במענה לכתב האישום טען הנאשם, כי הוא מאשר את המפגש האקראי בינו לבין המתלוננת וכי בהמשך לכך הגיעו לביתו בהסכמה ומרצון חופשי, קיימו יחסי מין בהסכמה מלאה, ולאחר מכן נפרדו בשלום (ראה פרוטוקול מיום 25.11.2018).

סקירת הראיות הרלוונטיות בתמצית

פרשת התביעה

עדות המתלוננת

המתלוננת סיפרה בעדותה על יום האירוע. באותו הערב היא ובן זוגה ישבו אצל ידידה ושתי אלוהול. המתלוננת ובן זוגה רבו, החלו להתווכח והיא יצאה מהדירה. היא אמרה לבן זוגה שהיא הולכת למרכז להוציא כסף ומשם תיסע במונית הביתה. לאחר שיצאה משם הם המשיכו להתווכח בטלפון עד שזה כבה לאחר שנגמרה לה הסוללה. כאשר הגיעה לאותו מרכז היא נכנסה לבר שהכירה את בעליה והתיישבה על הבר, והברמן מזג לה משקה אלוהולי שנקרא "טובי". הנאשם ישב לידה, והיא אמרה לו שאין לה סוללה וכי היא רוצה לעשות שיחת טלפון. הנאשם הציע לה שיחה מהטלפון שלו, אך היא אינה זוכרת אם חייגה ממנו לבסוף. לאחר ששתתה את משקה הטובי, הרגישה שהיא ממש שיכורה עד כדי כך שהתחילה להתנדנד. בשלב זה היא קמה, אמרה שלום לבעל הבר המוכר לה ויצאה מהבר, כאשר היא אינה זוכרת אם הנאשם יצא יחד איתה.

לאחר מכן היא זוכרת שהגיעה אל הדואר שנמצא בקרבת מקום והתחילה להתווכח עם הנאשם, אשר מרוב בלבול היא

חשבה שהוא אבא של בן הזוג שלה. היא אמרה לנאשם שהוא לא משלם מזונות והנאשם אמר לה שהוא משלם מזונות. המתלוננת זוכרת שהנאשם היה ממש כעוס כאילו היא דיברה איתו על משהו שבאמת מפריע לו, ענה למתלוננת בכעס, צעק והמתלוננת צעקה עליו בחזרה, כאשר השיחה התנהלה ברוסית (פרוטוקול בעמ' 46).

בהמשך הם התחילו להתקדם לעבר ביתו של הנאשם, כאשר היא לא זוכרת איך בדיוק הגיעו לשם. המתלוננת ציינה, כי בן הזוג שלה גר בסמוך לבית הנאשם והיא התחילה ללכת, כשהנאשם מתלווה אליה, עד שהם הגיעו אל הדירה שלו. היה חשוק, היא לא זוכרת באיזה בניין ובאיזה קומה, אך זוכרת שלא עלתה יותר מידי מדרגות (וגם שביציאה מדירתו לא היה מדובר בהרבה מדרגות). הם נכנסו אליו הביתה והיא התיישבה על הכיסא, הנאשם הציע לה מים והיא שתתה. לפתע הנאשם כיבה את האור ונתן לה מכה בפנים. לאחר מכן משך אותה אל הספה והתחיל להפשיט אותה, התחיל לעשות את מה שעשה, היא דחפה אותו ובכל זאת הוא המשיך.

המתלוננת סיפרה כי "תוך כדי הוא אמר לי כמה זמן רציתי לעשות את זה והוא הביא לי מכה בפנים וגם שצעקתי ואמרתי לו שיפסיק, הוא אמר לי ברוסית כאילו תסתמי יא זונה, ואחרי כמה פעמים כבר הוא אמר לי לשכב על הבטן והוא עשה את זה בצד השני וזה כאב לי אז אמרתי לו שיפסיק והוא לא הפסיק, ואז אמרתי לו שאני צריכה לשירותים כי חשבתי שהוא יפסיק ואז הוא לקח אותי מהספה לשירותים והושיב אותי על האסלה ואמר לי להתחיל להכניס את האיבר שלו לתוך הפה שלי תוך ... זה היה דוחה כבר, אמרתי לו להפסיק ואז הוא לקח אותי בחזרה לספה. ואז הוא אמר לי להתהפך ואז הוא המשיך, ואז התחלתי להגיד לו שאני בהיריון כי חשבתי שהוא יפסיק ואולי יהיה לו איזשהו חמלה כלפיי והוא פשוט לא הפסיק. ואז אחרי כמה פעמים ואחרי שהוא כבר הפסיק, לא נתתי לו לנסות להצליח לגמור בתוכי, דחפתי אותו, ואחרי שהוא סיים הוא התחיל להתלבש ואמר לי תתלבשי בחושך, הוא עדיין לא הדליק את האור. אחרי זה הוא עצם לי את העיניים ואז הוא פתח את הדלת ואמר לי לא להוריד את הידיים מהעיניים והוא הוריד אותי למטה במדרגות, הלך איתי כמה צעדים ואחרי זה אמר לי שאם אני אגיד את זה למישהו, למשטרה או להורים שלי הוא ימצא אותי והוא יהרוג אותי ואת כל המשפחה שלי, ואז הוא עזב לי את העיניים ודחפתי אותו והתחלתי פשוט לברוח" (פרוטוקול עמ' 44-45).

בעודה בוכה, פירטה עוד המתלוננת אודות המעשים המיניים והאופן האלים בו נהג בה הנאשם: "הוא שכב מעליי כשהייתי על הגב והוא החדיר את האיבר מין שלו והמשיך לעשות את זה, את החדירה הזאת כמה פעמים ואחרי זה הוא ביקש ממני לשכב על הגב כדי שהוא יחדיר את האיבר מין שלו (העדה בוכה) לתוך פי הטבעת, בגלל שהיה לי כואב אני ביקשתי ממנו ללכת לשירותים, הוא משך אותי מהשיער לשירותים, ישבתי על האסלה והוא הכריח אותי לפתוח את הפה כדי שהוא יכניס את האיבר מין שלו לבפנים. הוא משך אותי מהשיער אחרי זה כשאמרתי לו שאני לא צריכה, הוא החזיר אותי לספה ואמר לי לשכב על הגב והמשיך להחדיר את זה עד שהוא הפסיק" (פרוטוקול עמ' 52, ש' 12-20).

לשאלת התובעת ציינה כי הנאשם לא השתמש באמצעי מניעה, והיא לא נתנה לו לגמור בתוכה, ולכן דחפה אותו. היא ידעה שהנאשם "גמר" מאחר שהרגישה רטיבות על עצמה, וכאשר לבשה את החולצה היא הייתה רטובה באזור בית החזה (פרוטוקול עמ' 53, ש' 8-16).

עוד ציינה כי: "כשהוא היה מעליי אז דחפתי אותו עם הרגליים שלי ולא ניסיתי לא לתת לו אבל פחדתי כל כך שאם אני אתנגד יותר מדיי אז הוא ירביץ לי יותר, שאפילו ירביץ לי למצב שאני לא אתעורר מזה" (פרוטוקול עמ' 50, ש' 20-22).

גרם לנאשם להפסיק והוסיפה "אני רציתי למות. לא האמנתי בחיים שזה יקרה לי" (פרוטוקול עמ' 51, ש' 4-1).

בעת המעשים עצמם סיפרה שהנאשם נתן לה סטירה בפנים עד כדי כך שהם האדימו ומשך אותה מהיד תוך שהוא מותיר בה סימנים. הנאשם גם משך אותה בשיער לשירותים, נתן לה סטירה ולאחר מכן משך אותה לספה (פרוטוקול עמ' 50, ש' 4-13).

לאחר שיצאה מהדירה היא ראתה תחנת דלק והתחילה לרוץ לדירה של בן זוגה. כשהגיעה לשם כולם ישנו, והיא חיכתה שיגיע הבוקר, אז התקשרה לאימא שלה וסיפרה לה מה קרה, והאם לקחה אותה ישר לתחנת המשטרה. מתחנת המשטרה היא נלקחה לבית החולים שם עשו לה בדיקות, חיסונים ונתנו לה כדורים. לאחר מכן הגיעו שוטרים לחקור אותה ולקחו אותה לתחנת המשטרה (פרו' מיום 7.4.2019, עמ' 45).

אשר לזהותו של הנאשם המתלוננת העידה, כי כאשר הגיעה אל המשטרה מה שידעה למסור על הנאשם היה: "לא פרטים מדויקים, מראה, גובה, שהוא לא שמן, שהוא רזה, אני לא ראיתי את הבעת פנים שלו במדויק, אבל אני זכרתי שאין לו זקן, שהשיער שלו קצר, שהשיער שלו בהיר ולא כהה, שהוא ממש גבוה" (פרוטוקול עמ' 47).

מבחינת המיקום של הדירה, המתלוננת מסרה למשטרה שזה היה מול תחנת דלק, כאשר בהמשך המתלוננת עברה עם השוטרים במקום, הם הקישו בדירות באזור וחיפשו את הדירה בה זה קרה. היא הוסיפה שלא ידעה דבר על הנתונים המשפחתיים של הנאשם, אך מזה שהוא התווכח איתה על המזונות היא הניחה שאולי יש לו ילדים (פרוטוקול עמ' 48).

אשר לכמות האלכוהול ששתתה ציינה כי שתתה וויסקי וגם וודקה לפחות 8-10 כוסות; כי בבר היא שתתה "טובי" (פרוטוקול עמ' 55-56); וכי היא אינה רגילה לשתות אלכוהול (פרוטוקול עמ' 61). עוד ציינה שיש לה "בלאק אאוט" באשר לאופן שבו הגיעה מהדואר לדירה של הנאשם (פרוטוקול עמ' 62).

בחקירתה הנגדית המתלוננת עמדה על כך שבשום שלב היא לא הסכימה למעשים, ושללה את הטענה שהוצגה לה כי התלוננה במשטרה בשל כך שהתחרטה על מה שקרה ולא הרגישה נוח עם התנהגותה באותו לילה. המתלוננת נשאלה על ידי הסניגור ביחס לכך שאמרה לשוטרת שהגיעה לבית החולים, כי לאחר שפגשה את הנאשם הוא הוביל אותה באלימות לדירה שלה, דבר שלא חזרה עליו בהמשך, והשיבה שאינה זוכרת כי אלו הדברים שאמרה לשוטרת, וכי באותו זמן בבית החולים היא הייתה במצב קשה. המתלוננת אישרה כי הכניסה לדירת הנאשם הייתה בהסכמה, וכי היא לא זוכרת למה נכנסה לדירה; והגם שלא הגיוני שרצתה להיכנס לדירה, הרי אכן היא לא הביעה התנגדות או חוסר רצון להיכנס לדירה (פרוטוקול עמ' 63-64).

עדויות וראיות נוספות בפרשת התביעה

במסגרת פרשת התביעה העידו אמה של המתלוננת, אשר סיפרה על פנייתה של המתלוננת אליה לאחר האירוע ועל הדיווח למשטרה; בן זוגה של המתלוננת אשר העיד על התנהלותה של המתלוננת בסמוך לאירוע ובתקופה שלאחר מכן; וד"ר פולינה שורצמן אשר בדקה את המתלוננת בבית החולים, העניקה לה טיפול ראשוני וכתבה חוות דעת רפואית משפטית באשר לממצאי הבדיקות של המתלוננת (ת/1). כמו כן הוגשו מסמכים רפואיים הנוגעים למתלוננת וצילומים של המתלוננת לאחר האירוע (ת/2, ת/9); הודעות הנאשם כולל תימלולים (ת/3-5/ת); דו"ח עימות בין הנאשם למתלוננת (ת/6); דוחות של שוטרת ששוחחה עם המתלוננת בעודה מקבלת טיפול בבית החולים (ת/8); דוחות שונים

הנוגעים למשלוח מוצגים לבדיקת דנ"א וזיהוי ראשוני של דנ"א מיום 16.5.18 (ת/ 11 - ת/15); חוות דעת סופית ביחס לדנ"א שערכה ד"ר שפיצר ממעבדת דנ"א וביולוגיה לפיה נמצאו בדגימות שנלקחו מגופה של המתלוננת ומתחתונה דנ"א(בתאי זרע) של הנאשם (ת/21) - ובעקבות כך אף נעצר הנאשם; ודו"ח של ביקור בדירתו של הנאשם ודיסק המתעד זאת (ת/22, ת/23).

גרסת הנאשם

הודעות הנאשם במשטרה

הנאשם נחקר לראשונה ביום 25.5.2018 ופעם נוספת ביום 28.5.2018. הנאשם נחקר שוב ביום 6.3.2019 בנוגע לעדות המשלימה של המתלוננת בה סיפרה, כי הנאשם ביצע בה גם מין אנאלי בניגוד להסכמתה.

בחקירה הראשונה מיום 25.5.2018 נאמר לנאשם כי הוא חשוד בבעילה שלא בהסכמה בתאריך 12.4.2019, הוסברה לו זכותו להתייעץ עם עורך דין, והנאשם ויתר על זכותו להיוועץ בסניגור.

בחקירה זו הנאשם סיפר, כי הוא מתגורר אצל הוריו ומבחינת הרגלי הבילוי שלו הוא מעדיף לקנות קצת "נייס" לשבת בבית ולא לעשות כלום. כאשר נשאל האם הוא נוהג להסתובב באזור בו נמצא הבר שבו הייתה המתלוננת באותו ערב, השיב כי הוא מסתובב שם בשעות הבוקר 08:30-10:00 לקנות חלב, לחם או סיגריות. לאחר שנשאל אם הוא נוהג לפקוד ברים השיב בשלילה וציין כי "**ברים זה בזבז כסף**" (ת/3, ש' 39). הנאשם שלל שתיית אלכוהול, שכן לדבריו אלכוהול וסמים לא הולכים ביחד (ת/3, ש' 41).

אשר לבר בו נטען כי שם פגש את המתלוננת ציין, כי מדובר בבר חדש והוא היה שם, כי חבר שלו עובד שם והוא נכנס לומר שלום, בפעם האחרונה לפני 3 שבועות בערך. אז ביקר שם במקרה ולא שהה יותר מ-15-10 דקות במקום (ת/3, עמ' 3). לדבריו, לכל היותר, שתי מיץ כי הוא היה "מעושן" לגמרי, לא דיבר עם אף אחד מלבד הבעלים של המקום, לא היו בחורות בבר והוא לא דיבר עם מישהי בבר (ת/3, ש' 60-73).

לאחר מכן סיפר שבאותו יום בחורה נכנסה לבר וביקשה כוס וודקה, הוא אמר לה שלום והיא אמרה לו שלום בחזרה והמשיכה לדבר עם בעל הבית. לדבריו, לא שוחח איתה מעבר לכך, כי היא הייתה "מסטולה" והוא "**מפחד מבנות מסטולות**". הוא ישב עוד קצת בבר ויצא משם, והלך לבד הביתה (ת/3, עמ' 4).

כאשר נשאל אם הוא מביא נשים לביתו השיב בשלילה, זאת מאחר והוא מתגורר אצל הוריו (ת/3, ש' 103-106). כשנשאל לאן הוא לוקח בחורה שהוא מכיר השיב: "**היום זה בעיה, אתה יכול סתם להיות עם בחורה והיא תגיד עשית לי משהו**", וכי בקבוצות בבית הסוהר נאמר להם לא להיכנס לזוגיות בשנה הראשונה שכן זה פוגע בשיקום (ת/3, ש' 110-112).

הנאשם ציין כי לא קיים יחסי מין שנה וחצי ולא היה לו מגע מיני מאז שהשתחרר (ת/3, ש' 125), וכי הוא לא מאוהב ואין לו כל דחף מיני (ת/3, ש' 128-133). לאחר שהוצגה לו תמונת המתלוננת, טען כי זו בחורה שהיתה בבר, דיברה ושתתה עם בעל הבית והסתובבה במטבח, אך עמד על כך שלא דיבר איתה ושלל כל קשר עמה (ת/3, ש' 151-167).

הנאשם שלל אפוא בחקירה זו קיום יחסי מין בשנה וחצי האחרונות, שלל כל אירוע מיני שהחל לאחר מפגש בבר, או מקרה בו הוא הביא אישה לבית הוריו, ושלל כל קשר למתלוננת.

בחקירתו השניה של הנאשם מיום 28.5.18 ציין הנאשם בתחילת החקירה, לאחר שנאמר לו כי הוא חשוד בבעילת המתלוננת שלא בהסכמה, כי "זה לא נכון, זה היה בהסכמה" (ת/4, ש' 6).

לאחר מכן סיפר: "באתי לבר, במרכז [...], התיישבתי ליד הדלפק, ישבתי שם שתיתי ודיברתי עם העובד, לאחר זמן מסוים הבחורה שאומרת שאני אנסתי אותה נכנס[ה] לבר, וכפי שהבנתי שהיא מכירה את הבעלים של הבר ואת העובד, היא הייתה מדברת איתם צוחקת איתם, עכשיו פניתי אליה, אמרתי לה שלום, היא אמרה שלום, והיא הסתובבה לכיוון שלי, זהו, דיברנו שאלתי אותה האם היא רוצה לשתות משהו או לאכול כמו ג'נטלמן להזמין בחורה, היא אמרה שהיא רוצה כוסית, היא אמרה שהיא רוצה כוסית העובד עשה לה לא כוסית וודקה, מעורבב, וזהו, אז קצת דיברנו ושאלתי אותה האם היא מעוניינת לבוא אלי, דיברנו ראיתי הבחורה ראש פתוח, שאלתי את רוצה לבוא אלי, ישבנו צחקנו שם בבר, היא אמרה שכן היא הסכימה, לפני שהלכתי מהבר שיהיה גם במצלמות שמה, היה משחקי ידיים בינה לבין בעל המקום נגיעות בתוך המטבח, ראיתי אותה מרימה את המכנס, שומע צחוקים ואני רואה אותה מרימה את המכנס, אחרי זה אני והיא הלכנו, אמרתי לה את רוצה נתחיל נעשה סקס אהבה, אמרה שכן, התחלנו להתנשק להתמזמז להוריד בגדים, היינו במיטה וכבר נכנסו לפעולה התחלנו לפעול, אחרי שסיימנו, אני שאלתי אותה לא פעם לא פעמיים שלוש פעמים, אני הייתי מתוסבך, כי זה לא היה ברצון בסקס יש משהו שאלתי אותה שלוש פעמים הכל בסדר הכל טוב נשמה היא אמרה כן כפרה הכל טוב נשמה שלוש פעמים שאלתי אותה והיא יצאה מהבית ואני הלכתי לישון ואחרי חודש עוצרים אותי שאני חשוד באונס, ויש לה חבלות מאיפה" (ת/4, ש' 7-22).

ביחס לכך שהוא שאל אותה שלוש פעמים ויותר אם הכל בסדר הסביר כי: "באמצע המגע בינינו הרגשתי כאילו בלחץ שהכל קורה בלחץ, ודווקא שעשינו את זה היא נהנתה השמיעה קולות והכל טוב יפה ואחרי שהיא אמרה שהיא רוצה ללכת הלכתי לישון ולא חשבתי לעצמי שיכול להיות משהו..." (ת/4, 68-71).

הנאשם סיפר, כי בתחילה הם ישבו בסלון כמה דקות ואז הלכו לחדר, כל אחד הוריד את הבגדים בעצמו, והכל היה בלהט ותשוקה כאילו הם מכירים שנים; כי האקט נמשך בערך 15 דקות (ת/4, ש' 53-57); וכי הוא לא הפעיל על המתלוננת כוח פיזי והכל היה בהסכמה (ת/4, ש' 59). הנאשם סיפר כי הוא השתמש באמצעי מניעה והגיע לסיפוק מיני (ת/4, ש' 61-64).

עוד ציין כי דיבר עם המתלוננת על חבר שלה, היא אמרה לו שהוא זרק אותה, והוא אף שמע את ההודעה שלו שבה קילל אותה, ואולי בגלל זה היא עשתה איתו סקס (ת/4, ש' 34-35).

הנאשם התרשם כי מבחינת מצב השכרות המתלוננת הייתה במצב סביר, לא מאוד שיכורה (ת/4, ש' 39). המתלוננת שתתה כוסית כשהם התחילו לדבר ועוד כוסית, והוא שילם על כל השתייה. לאחר מכן הם יצאו משם והמתלוננת הלכה לכיוון הבית בכוחות עצמה והוא לא הפעיל עליה כוח.

אשר לכך שבחקירה הקודמת טען שלא מכיר אותה הסביר: "אני נמצא בסיטואציה כזו פעם ראשונה אני נכנסתי ללחץ אני לא ידעתי אם להגיד את האמת ובגלל זה טענתי שאני לא מכיר אותה" (ת/4 ש' 110-111).

בחקירה מיום 6.3.2019, כאשר הנאשם נשאל האם יש לו משהו חדש לומר לגבי החקירה ציין, כי יכול להיות ששניהם היו שיכורים וכי: "יכול להיות שלא הבנתי שהיא לא מעוניינת לקיים יחסי מין, כפי שאני זוכר ואני זוכר היטב את הערב ההוא לא היו מילות שלא (צריך להיות כנראה "של לא" - י.ר.ל) מפיה" (ת/5, ש' 7-8).

אשר לוויכוח על המזונות, אמר שזה היה לרגע בפאב שהיא אמרה לו את זה, והוא אמר לה שהוא לא מכיר וזה הסתיים. הוא לא יודע מי המתלוננת חשבה שהוא, אבל הוא הבהיר לה שהוא לא מי שהיא חושבת (ת/5 עמ' 2 - 3). הוא לא הבחין בסימני אלימות על גופה כשהגיעו אליו הביתה כי כאשר הגיעה היא לבשה חולצה ארוכה וכאשר התפשטו היה חשוך. לדבריו קיימו יחסי מין, הוא הכניס את איבר מינו לאיבר מינה, לאחר מכן המתלוננת הכניסה את איבר מינו לפיה ואז שוב הוא הכניס לאיבר מינה (ת/5, עמ' 2-3).

אשר לטענת המתלוננת כי הכניס את איבר מינו לפי הטבעת שלה, השיב כי "יכול להיות שהייתה חדירה מאחורה לא השכבתי אותה בתנוחה שמאפשרת חדירה מאחורה כי שכבה על הגב" (ת/5, ש' 43-47). לדבריו לא השכיב את המתלוננת על הבטן אלא הם קיימו יחסי מין רגילים (שם, ש' 50-51).

הנאשם שב והכחיש כי הפעיל כל אלימות כלפי המתלוננת או קיים איתה יחסי מין שלא בהסכמה. הכחיש שקילל אותה, הכחיש שמשך בשערותיה, או כי כיסה לה את העיניים ושלל שאיים (ת/5, ש' 130-133). כמו כן, הנאשם שלל כי המתלוננת אמרה לו כי היא בהריון (ת/5, ש' 120-122).

אשר לגרסה שסיפר בחקירה הראשונה ציין: "אני בחרתי לא להגיד את האמת בגרסה הראשונה יש סיבה. הסיבה היא שלא התייעצתי עם עו"ד ואני פעם ראשונה שאני בסיטואציה כזאת ואני נבהלתי באותו רגע תשובה ראשונה שעלתה בראש היא שאם אני אגיד שאני מכיר אותה וכן הייתי איתה אז לא ישאלו הרבה שאלות יאשימו אותי במה שאני לא עשיתי לכן אמרתי ככה בחקירה הראשונה. לאחר מכן אחרי שדיברתי עם עו"ד ואמרתי לו מה שאמרתי בחקירה הראשונה אז הוא אמר לי יותר טוב שאני אספר את מה שהיה איך היה איפה היה ולא ללכת גישה הלא נכונה לכן אני אמרתי ככה ולא מעבר לזה" (ת/5, ש' 107-112).

בסיום החקירה הוסיף הנאשם: "אני באמת לא מבין למה הנערה הזאת אחרי שישבה איתי שתתה איתי בילתה איתי את הערב הולכת אחרי זה ומגישה עלי תלונה ומשמיצה את השם שלי לא רק בקרבה שאני מכירים אותי בכל ישראל. אני אומר ומדגיש אותם אני מכחיש את כל מה שהיא אומרת וטוענת אני לא עשיתי את המעשה הנוראי הזה אני לא בנאדם שעושה מעשים כאלו ואני אומר שהכל היה בהסכמה ואין לי מה להוסיף" (ת/5, ש' 142-145).

עדות הנאשם בבית המשפט

הנאשם העיד כי הוא בן 28 שנים ועלה לארץ כמעט בגיל 7. הוא לא סיים תיכון וסיפר שהיו לו קצת בעיות התנהגות בבית הספר בשל "היפראקטיביות". הוא היה מטופל על ידי פסיכולוגים ופסיכיאטרים וקיבל כדורי הרגעה עד כיתה ט'. בכיתה ט' היה בכל מיני מסגרות - פנימיה והוסטל שכן מצבו התדרדר. הוא החל לחבור לאנשים שדפוס ההתנהגות שלהם עברייני, הסתבך עם החוק ונעצר. עם זאת, השתדל לעבוד מאחר שהיה צריך לעזור כלכלית להוריו. הוא עבד בתחום הבניין וזאת עד המאסר הראשון שלו בגיל 24. הוא העיד שישב בכלא בגין עבירות של סחר בסמים, ועסק בכך לצורך מימון השימוש בסמים, והשתחרר מהכלא חודש לפני שנעצר.

לאחר שהשתחרר גר אצל ההורים שלו והתחיל לעבוד, אך זה לא הסתדר ותוך כדי שחיפש עבודה החל להשתמש שוב בסמים, בשל כך הוא הועזב מבית הוריו וחי קצת בחוץ. ביום האירוע הוא היה בבית הוריו לבדו, שתה כמה כוסות אלכוהול והחליט לצאת קצת להתאוורר. הוא הגיע לבר, ישב ליד הדלפק והזמין לעצמו וודקה (פרוטוקול עמ' 91-93).

הנאשם העיד כי בשלב הזה היה תחת השפעת אלכוהול אבל לא ברמה גבוהה, ובלשונו הוא: **"לא שיכור, קצת יותר מסחי"**, לאחר ששתה כ-3 כוסיות של וודקה. לאחר מכן היה קצת שיכור. הוא ישב בבר למשך שעתיים - שעתיים וחצי, ואז נכנסה המתלוננת, נתנה נשיקת שלום לבעל המקום שישב ליד הדלפק וגם לברמן, והתיישבה בכיסא לידו, מרחק של "חצי יד" ממנו. המתלוננת נשאלה אם היא רוצה לשתות והיא השיבה בחיוב ומזגו לה שתיה, הוא לא יודע מה זה היה אבל זה לא נראה כמו וודקה. המתלוננת שתתה את הכוסית שמזגו לה, ביקשה להתקשר ודיברה עם הבעלים של המקום על כך שהיא רבה עם החבר שלה.

הם ישבו לבד על הבר ובעל המקום עזב את הדלפק והלך לכיוון המטבח להתעסק עם האוכל. אז פנה אל המתלוננת והם שוחחו. בהתחלה המתלוננת דיברה על חבר שלה והוא אמר לה שלא תדאג שהכל יהיה בסדר, ואז פנתה אליו ואמרה לו **"למה אתה לא מגיע"**, והוא הבין שהיא חושבת שהוא מישוה אחר. הוא אמר לה, אני לא מי שאת חושבת, אני לא אבא ואני לא משלם מזונות ואז היא אמרה שטעתה, כי לרגע היה נראה לה דומה למישוה, והזמינה עוד כוסית מהברמן ושתתה אותה. הם ישבו על הבר ודיברו בערך 15-20 דקות. לאחר מכן היא הזמינה עוד כוסית, שתתה והם שוחחו מעט. עוד העיד: **"ראיתי שהיא שולחת קצת ידיים. היא נגעה לי ברגל. הייתי מבולבל קצת מההתנהגות של הבחורה. אבל בעיני היא הייתה נראית לא שיכורה עד כדי כך שהיא לא מודעת למעשים שלה. היא הייתה שיכורה, גם אני הייתי שיכור, אבל לא עד כדי כך שהיא לא מודעת למעשים, למה שהיא אומרת או... איך שהיא עושה. ואז הצעתי לה, שאלתי אותה אם היא מעוניינת להמשיך את הערב אצלי בבית"** (פרוטוקול עמ' 95, ש' 2-7).

הנאשם סיפר שהוא יצא לפניה מהבר בגלל שהמתלוננת נכנסה להיפרד מהבעלים של המקום ואז הוא שמע צחקוקים וראה אותה בפתח של הדלת מרימה מעט את המכנסים, וזה היה נראה כמו ניסיון למגע של המתלוננת עם אחד מהברמנים. ביציאה התברר לו שהוא צריך לשלם על כל המשקאות שהיא לקחה והוא שילם עליהם, המתלוננת לקחה את המשקה השלישי לדרך איתה, שתתה רק חצי וזרקה, והם התחילו לצעוד לכיוון ביתו ונעצרו לא רחוק מהדואר.

שם המתלוננת התחילה להתווכח איתו ולצעוק. בהתחלה הוא לא הבין על מה היא צועקת. המתלוננת התחילה לומר לו: **"אתה לא משלם מזונות, אתה לא בא לבקר"** והנאשם אמר לה שוב שהוא לא מי שהיא חושבת, והמתלוננת אמרה לו **"אתה ממש דומה לו, אני כל הזמן מתבלבלת וסליחה"** (פרוטוקול עמ' 95). הם המשיכו לכיוון הבית והמתלוננת הייתה קצת מתנדנדת וגם הוא קצת התנדנד. הם הגיעו לביתו, הוא עלה לבית והיא עלתה אחריו, לטענתו לא הכריח אותה ולא הפעיל כוח. הם ישבו בסלון, בו אין שולחן עגול כפי שתיארה המתלוננת, אלא שולחן מלבני על גלגלים. הוא הציע לה משהו לשתות והיא שתתה מים. אחרי ששתתה מים, עברה בערך דקה והמתלוננת אמרה לו: **"נו מה, נמשיך לשבת או מה?" ואז התרוממנו, הלכנו לחדר, התחלנו להתנשק, להתמזמז.."** (פרוטוקול עמ' 96, ש' 8-9).

הנאשם הדגיש, כי הכל היה בהסכמה. המתלוננת לא סירבה או אמרה "לא". אלא אמרה - **"נמשיך לשבת ככה?"** ואז הוא הלך איתה לחדר; אילו הייתה אומרת לו "לא" הוא היה מפסיק. הוא לא נעל את הדלת כאשר המתלוננת התחילה לנשק אותו ולהוריד את הבגדים בעצמה, וכל האקט המיני היה ברצון טוב: **"אני לא חושב שהיא אמרה לא. לפי דעתי, אם אפשר להגיד דבר כזה, ההפך, היא נהנתה. כי כן היה שם אדרנלין ולהט ותשוקה. עכשיו, השתמשתי באמצעי מניעה, שמתי אותם על ההתחלה. אני לא מכיר את הבחורה, אני לא יודע מי היא, מה היא, מה יש לה. האקט המיני נמשך בערך 15 דקות.."** (פרוטוקול עמ' 96, ש' 19-23).

הנאשם אישר שקיימו יחסי מין רגילים ואוראליים. בקשר למין אנאלילטענטו לא היה ניסיון כזה, לא הייתה לו מחשבה או

מטרה כלשהי להכניס את איבר המין שלו לפי הטבעת שלה וכי במהלך כל האקט היא הייתה על הגב והוא עליה (פרוטוקול עמ' 97).

בהמשך במהלך החקירה הנגדית, כאשר עומת עם כך שבחקירתו השלישית במשטרה הוא עצמו אמר שיכול להיות שזה כן היה, הוא שינה מעט את דבריו וציין, כי בשל התנוחה בה קיימו יחסי מין - כאשר הרגליים שלה על הכתפיים שלו - יכול להיות שאיבר מינו נכנס בטעות לפי הטבעת כי: **"זה היה בתשוקה מלאה ובאדרנלין כל כך מסיבי"**. לטענתו, דבר מסוג זה לא קרה לו בעבר, והוא בדרך כלל לא מקיים יחסי מין כשהוא תחת השפעת אלכוהול. אבל הפעם שניהם היו תחת השפעת אלכוהול, ומהתנוחה, האדרנלין והלהט, יכול להיות שזה קרה. לצד זאת ציין, כי לא התכוון לחדור לפי הטבעת והמתלוננת לא הייתה בתנוחה מסוימת במטרה שיחדור לפי הטבעת שלה, כפי שהיא תיארה (עמ' 135-136).

כשנשאל ביחס לזרע שלו שנמצא על תחתוניה של המתלוננת הסביר, כי לאחר שסיימו לקיים יחסי מין הוא הוריד את הקונדום וכי: **"ברור שטיפה שתיים כן נופלת כי זה לא משהו שאתה יכול לשלוט בו באותו רגע"**. לאחר מכן המתלוננת התלבשה והוא התלבש. הוא שאל אותה אם הכל בסדר והמתלוננת השיבה לו **"כן כפרה"**, עזבה את הבית והוא הלך לישון (פרוטוקול עמ' 97).

אשר לעובדה, כי בתחילה הכחיש כל מפגש עם המתלוננת או קיום יחסי מין, הסביר כי התנהל נגדו תיק כאשר הוא היה משוחרר, לכן כשנעצר בתיק דנא, הוא חשב שהוא נעצר בגין התיק הפתוח שהיה לו על עבירות סמים. לכן כאשר נאמר לו שהוא חשוד בבעילה שלא בהסכמה הוא היה בהלם שהוא מואשם באונס: **"ממש ממש נבהלתי. נכנסתי לפאניקה. אני נמצא בסיטואציה הזאת פעם ראשונה. כשהוא התחיל לשאול אותי שאלות אז התחלתי להכחיש כל מעורבות שלי בנושא שאני כן הייתי איתה, אני רק לפני חודש וקצת הייתי בכלא, והמחשבה הראשונה שלא יאמינו לי. מכיוון שאני אסיר משוחרר. אני נכנס ויוצא ממאסרים. אז ממש נבהלתי. ואמרתי שאני לא מכיר אותה, אני לא יודע מי זאת, שלא הייתי, שלא עשיתי. ואז הסתיימה החקירה הראשונה. אחרי זה התייעצתי עם עו"ד (לא ברור) שהיה באותו רגע. הוא אמר לי 'יותר טוב שתספר את האמת, תגיד מה קרה ואיך קרה'"** (פרוטוקול עמ' 98, ש' 10-18).

עוד הסביר הנאשם ביחס להתנהלותו בחקירה הראשונה שזו לא הפעם הראשונה שהוא נחקר במשטרה, אם כי זאת פעם ראשונה שהוא נחקר בנושא כזה, וכי הוא יודע מה המטרה של החוקרים - לקשור את הנחקר לנושא אותו הם חוקרים. לכן הוא הכחיש את כל מה שארע עם המתלוננת (כאשר לדבריו מדובר בהכחשה ולא בשקר) ואף את זמן ההגעה שלו לבר, ולא אמר כמה זמן היה שם, שכן הוא עשה אחד ועוד אחד. הוא התנהל כך כיוון שידע שמאחר ויש לו עבר פלילי לא יאמינו לו (פרוטוקול עמ' 104, ש' 4-18).

הנאשם הסביר, כי בעבר הודה וריצה שני עונשי מאסר על דברים שעשה, אבל כאן הרגיש כיצד החוקר מנסה לקשור אותו לדברים אחרים, למרות שלא עשה אותם והוא אומר את האמת. הנאשם העיד, כי היו מקרים שהוא נחקר והשתחרר ממעצר בגלל שלא היו די ראיות, ולכן הכחיש את הדברים כאן (פרוטוקול עמ' 104, ש' 23-28). ביחס לכך ששיקר כשאמר שהוא צורך סמים ושלל את העובדה שהוא שותה אלכוהול, ציין כי אם היה אומר לחוקר שהוא שותה אלכוהול ומבלה במרכז מסחרי ובבר, כפי שאכן היה בפועל, החוקר היה משייך אותו איכשהו למתלוננת, דבר שהוא רצה להימנע ממנו, ועל כן אמר את שאמר (פרוטוקול עמ' 109).

הנאשם ציין, כי שינה את גרסתו בחקירה השנייה בשל כך שהתייעץ עם עורך דין שאמר לו שיספר על מה שהיה, ולא בגלל שגילה שיש ראיות פורנזיות הקושרות אותו אל המתלוננת, אם כי לא שלל באופן נחרץ את הטענה כי עניין זה עלה

עוד בדיון בבית המשפט, בטרם חקירתו השניה (פרוטוקול עמ' 133).

בחקירה זו הוא התחיל לספר על הדברים כפי שתיאר אותם בעדותו, באופן התואם בנקודות רבות את עדות המתלוננת ביחס לשלב הראשון, אך שונה בעיקר ביחס לתיאור הדברים בתוך ביתו.

אשר למצב שכרותו ציין שגם הוא וגם המתלוננת היו שיכורים ברמה מאוד גבוהה. הנאשם ציין שאינו פוסל את האפשרות שיכול להיות שהבין את המתלוננת לא נכון, אבל הוא זוכר בבירור שהמתלוננת לא אמרה "לא" (פרוטוקול עמ' 99).

אשר לכמות האלכוהול שהמתלוננת שתתה ציין, כי שתתה שלוש כוסות של טובי ולפני כן שתתה משהו עם וודקה ואקסל. הוא טען שידע כי הוא שילם על זה (פרוטוקול עמ' 118-119). אשר למצב בו המתלוננת הגיעה אל הבר והמצב בו יצאה ממנו העיד, כי המתלוננת הגיעה אל הבר שיכורה ויצאה משם "מסטולית" וגם הוא היה מסטול במצב שהם מתנדנדים קצת (כאשר לדבריו "מסטולה" זה יותר משיכורה - פרוטוקול עמ' 120).

הנאשם שלל כל אלימות מצידו כלפי המתלוננת, תוך שציין, כי אילו המתלוננת הייתה צועקת היו שומעים אותה ומזמינים משטרה, שכן מדובר בבניין מאוד ישן ולא אטום. הנאשם הוסיף, כי אף פעם לא היו לו בעיות עם בחורות, הוא בן אדם נאה ואינטליגנט, יודע איך להתנהג עם בחורה, ואין לו צורך להשתמש בכוח בשביל לספק לעצמו צרכים כלשהם (פרוטוקול עמ' 99).

בחקירה הנגדית כשנשאל מדוע ציין בהודעה הראשונה שהיה בבר עשר דקות - רבע שעה, למרות שהיה שם במשך שעתים - שלוש, השיב שאכן הוא לא היה שם זמן כל כך קצר, אך זו הייתה הגרסה הראשונה שלו והחוקר אף לא אפשר לו להתייעץ בעורך דין. לדבריו הוא לא שיקר בחקירה אלא פשוט נלחץ ונבהל, ועל כן הכחיש את המיוחס לו באותו זמן (פרוטוקול עמ' 100).

הנאשם עומת עם כך שבסרטון של החקירה רואים כי הוא מוזהר, כי מוסברים לו החשדות נגדו ואף ניתנת לו אפשרות להיוועץ בעורך דין לפני החקירה, ואמר כי הוא לא יודע מה רואים בדיסק, אך אם היו נותנים לו אפשרות להיוועץ בעורך דין הוא היה עושה זאת, כמו כל אדם נורמטיבי שנמצא בסיטואציה כזאת (פרוטוקול עמ' 100-101). בשלב מאוחר יותר שינה את גרסתו והסביר שלא רצה להיוועץ בעורך דין, כיוון שחשב שהוא נחקר ביחס לתיק אחר שמתנהל נגדו (פרוטוקול עמ' 114).

כשנשאל למה התכוון כשאמר שהמתלוננת הייתה מסטולית והתנהגה לא טוב, הסביר כי כשהיא נכנסה לבר היא עשתה קצת רעש כי הכירה את הבעלים של הבר, והרשתה לעצמה להיות יותר חופשית, והוא זז הצידה והתעסק בענייניו. אחרי שהיא נרגעה היא ישבה והם התחילו לדבר **"אבל הרושם הראשוני היה שהיא באה לעשות בלאגן, להתפרע, משהו כזה"** (פרוטוקול עמ' 121, ש' 4-8).

אשר לכך שסיפר שהמתלוננת נכנסה למטבח והרימה את המכנסיים, הסביר שראו לה טיפה את התחתונים והוא חשב שהיה ניסיון שלה למגע וכי התנהגותה לא הייתה הולמת בעיניו, כי בחורה לא אמורה להתנהג ככה (פרוטוקול עמ' 122).

ביחס לשתיית המים על ידי המתלוננת בדירתו, ולכך שבחקירותיו במשטרה אמר שהיא לא שתתה ורק כעת הוא מאשר זאת, הסביר כי לא זכר את הדברים מאחר ומדובר באירוע שהיה מזמן, וכעת היה לו זמן לשחזר ולהיזכר בפרטים. לאחר מכן הסביר, כי חשש לאשר בחקירה שהמתלוננת שתתה מים, שמא זה יגרור שאלות נוספות מצד החוקר **"ואיך ככה"**.

ואמרת ככה ואיך אמרת ככה", ולכן פשוט שלל זאת (פרוטוקול עמ' 141-139).

כאשר נשאל שוב בקשר לאותו הלחץ במהלך האקט המיני אותו תיאר בחקירה, השיב: **"הסברתי שבאמצע האקט המיני, למשך זמן של שתי דקות הרגשתי קצת לחץ באיבר המין שלי. אבל זה לא ששמעתי "לא" או קיבלתי "דחיפה" או קיבלתי מכה או קיבלתי שריטה, או איזושהי התנגדות כלשהי להפסקה של האקט המיני"** (פרוטוקול עמ' 147, ש' 9-12).

עדויות וראיות נוספות מטעם ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה הוגשו שלוש חוות דעת של מומחים, ואלו נחקרו על חוות דעתם בפנינו.

חוות הדעת הראשונה (נ/1) של פרופ' יהודה היס, מומחה ברפואה משפטית, הנוגעת לממצאים החבלתיים בגופה של המתלוננת. בחוות הדעת ישנה התייחסות למנגנונים אשר הובילו לחבלות בגופה של המתלוננת, אם בכלל, וכן להיתכנות החדרת איבר מינו של הנאשם לפי הטבעת של המתלוננת.

חוות הדעת השנייה (נ/2) של פרופ' רונן לבשטין, מומחה ברפואה פנימית, פרמקולוגיה וטוקסיקולוגיה קלינית, הנוגעת לקשר בין שתיית אלכוהול על ידי המתלוננת לבין המצב הנוירוקוגניטיבי שלה, לרבות תהליכי זיכרון; וליכולת להסתמך על דברי המתלוננת בנוגע לאופן ורצף שחזור האירועים, לאור רמות האלכוהול הגבוהות בדמה.

חוות הדעת השלישית (נ/3) של פרופ' לרנר - פסיכיאטר מומחה, הנוגעת להשפעת האלכוהול על זיכרונה של המתלוננת, ולאפשרות כי המתלוננת השלימה דברים שלא זכרה בשל מצבה, באמצעות מנגנון המכונה "קונפולציה".

כן הוגשו על ידי ההגנה הודעותיה של המתלוננת ומכתב בנוגע לראיון בפרקליטות שנערך לה (נ/4-נ/9).

דין והכרעה

גדר המחלוקת

הן הנאשם והן המתלוננת מעידים כי נפגשו בבר שם שתו אלכוהול; כי לאחר מכן צעדו אל דירתו של הנאשם, וכי המתלוננת נכנסה לביתו ללא התנגדות. כמו כן, אין חולק כי המתלוננת הייתה תחת השפעת אלכוהול במועד האירוע, והנאשם אף אינו חולק על כך שהתקיים מגע מיני בינו לבין המתלוננת.

גדר המחלוקת בתיק זה נוגע להסכמה לקיום יחסי המין. בעניין זה עדות המתלוננת אל מול גרסת הנאשם מנוגדות באופן חזיתי ועומדות ממש משני צדי המתרס.

המתלוננת טוענת שמעשיו של הנאשם והמעשים המיניים נעשו בכוח תוך שימוש באלימות, איומים, צעקות והפחדה, תוך שהנאשם מכה אותה ומושך בשיערה, כשהיא בוכה, צועקת ומבקשת ממנו לחדול ממעשיו. ואילו הנאשם, לעומת זאת, טוען כי כל מה שקרה בדירה ארע בהסכמת המתלוננת, ומתוך תשוקה ורצון הדדיים.

אוסף, כי כאמור אין חולק ביחס לעצם קיום יחסי המין בין המתלוננת לנאשם (זאת ביחס למין הווינאלי והאוראלי), אולם ביחס למין האנאלי טוען הנאשם כי ייתכן והדברים קרו אך לא באופן מכוון, ואילו המתלוננת טוענת כי הנאשם השכיב אותה על הבטן לשם כך, והחדיר בכוונה את איבר מינו לפי הטבעת שלה.

עניין נוסף הטעון הכרעה הינו הטענות הנוגעות ליכולת לבסס ממצאים על סמך עדות המתלוננת בשל היותה תחת השפעת אלכוהול, והאם נפל פגם ביכולתה לשחזר את האירוע במדויק וברצף. ההגנה הביאה שתי חוות דעת הנוגעות לעניין זה - חוות דעת של פרופ' לבשטין ושל פרופ' לרנר, שעל בסיסן טענה ההגנה כי מאחר שהמתלוננת הייתה שיכורה מאוד במועד האירוע, יש קושי לסמוך על עדותה.

אבחן תחילה את עדות המתלוננת אל מול עדות הנאשם. לאחר מכן אבחן את הראיות הנוספות שהונחו בפנינו, אדון בחוות הדעת שהוגשו מטעם ההגנה ביחס למצבה של המתלוננת בשל העובדה שהייתה תחת השפעת אלכוהול, והשפעתו של מצב זה על האפשרות לבסס ממצאים על פי עדותה.

עדות המתלוננת ומהימנותה

עדות המתלוננת הותירה בי רושם חיובי ביותר. המתלוננת, בחורה צעירה אשר במועד מתן העדות הייתה כבת 21 שנים, העידה בקושי רב על האירוע בו ביצע בה הנאשם מעשים מיניים בכוח ותוך שימוש באלימות פיזית ומילולית. סימני הטרומה ניכרו בעדותה, כאשר בחלקים מסוימים מהעדויות היא בכתה. ניכר היה כי המתלוננת הייתה נסערת, מתקשה מאוד לספר על האירוע עצמו, מתקשה לשחזר את הדברים, ולא בנקל משתפת ומפרטת אודות האירועים (בתחילה אמרה כי "עשה מה שעשה" או "עשה הפוך" ורק בהמשך פרטה את הדברים). עם זאת ועל אף הקושי הרב, המתלוננת העידה באומץ לב וסיפרה בכאב ובאופן אותנטי ומוחשי על כל מה שעברה. עדותה הייתה בהירה, נהירה וקונסיסטנטית ולא נגלו בה סתירות או בקיעים. המתלוננת העידה באופן שניתן לכנותו "נקי", מסרה וסיפרה על הדברים בפשטות, ללא כחל ושרק וללא ניסיון לייפותם או לתת להם הסבר. למשל כאשר לאופן בו הגיעה לדירת הנאשם, סיפרה בכנות ובפירוט על כך שהייתה שיכורה ושאינה זוכרת איך הגיעה לדירת הנאשם. המתלוננת אף סיפרה ואישרה כי החלה להתווכח עם הנאשם בנושא תשלום מזונות, בשל כך שחשבה או ראתה בו את אביו של בן זוגה. היא לא ניסתה לספק כל הסבר לאותו בלבול, אלא תיארה את הדברים ללא כחל ושרק.

הרושם שהתקבל מעדות המתלוננת היה כי היא מספרת על הסיטואציה ועל דברים אותם היא חוותה וחשה. ניכר היה כי מדובר בתיאור חי של ההתרחשויות, כאשר המתלוננת סיפרה בכאב רב על האלימות, הסטירה והאגרופ שנתן לה הנאשם, על האופן בו משך אותה בשיערה, ועל האופן בו חזר ואחז בה בכוח כשהיא בוכה.

עדות המתלוננת הותירה בי רושם כעדות אותנטית במיוחד. התרשמתי מעדה צעירה בגילה, שהעידה באופן ישיר וכן, לא מתוחכם או מתחכם, ללא שניסתה לסדר את הדברים או לייפותם: עדות ברורה וחפה מכל הצטעצעות או מניפולציה. עוד ניכר כי המתלוננת העידה באופן לא מתלהם, ללא אמירות מופרזות.

המתלוננת הותירה בי רושם של בחורה צעירה ודי תמימה, שבילילה אחד בו רבה עם בן זוגה היא יצאה לעולם הטומן בחובו סכנות, בשעת לילה מאוחרת, לאחר שכבר שתתה אלכוהול בבית באופן שלא הייתה מורגלת בו, והגיעה לאותו בר בשל ההכרות עם הבעלים. שם מזגו לה משקה נוסף - טובי - משקה משכר במיוחד, ולאחר מכן על פי דבריה, יצאה מהבר שיכורה ואפילו מתנדנדת, כשהנאשם יוצא עמה והם הלכו ברגל עד אשר הגיעו לדירת הנאשם.

המתלוננת אינה חוששת לספר על הדברים גם כשאלו אינם נוחים לה וגם כשנראה שהדברים יציירו אותה באור פחות חיובי לכאורה. כך לעניין שתיית האלכוהול המתלוננת מעידה כי: **"שתיתי הרבה"** וויסקי ווודקה - **"לפחות 8 כוסות עד 10 משהו כזה"** (פרוטוקול עמ' 55, ש' 9-16), ומספרת כי לאחר מכן שתתה עוד בבר משקה שנקרא **"טובי"**. גם ביחס למצבה מעידה המתלוננת **"הייתי ממש ממש שיכורה כי גם כשקמתי התחלתי להתנדנד והכל.."** (פרוטוקול

עמ' 44, ש' 3-4).

לצד זאת יודגש, כי המתלוננת זכרה לאורך כל הדרך באופן ברור, עוד מדבריה בחקירה הראשונה, את מה שקרה בדירת הנאשם, תוך שהיא מתארת את ההתרחשויות בדירה בתיאורים מאוד ספציפיים. סיפורה של המתלוננת ותיאורה את הדברים אינו עומד בחלל הריק, האופן בו תארה את הדברים תיאור קוהרנטי ורצף האירועים באותו ערב נתמך בראיות נוספות. כך למשל מספרת המתלוננת על המריבה שהובילה אותה לצאת מהבית אל אותו מרכז מסחרי שם נכנסה לבר ועל מעשיה בבר. אף על האירועים עצמם המתלוננת מספרת בצורה מפורטת תוך שהיא מזכירה אינטראקציות ושיחות עם הנאשם.

המתלוננת אף מתארת פרטים ואינטראקציות בדירה, גם כאלו שמציגות את הנאשם לכאורה באופן חיובי - כמו העובדה שהציע לה בתחילה לשתות מים, עליה סיפרה מיד. מסיבה שאינה ברורה הנאשם הכחיש פרט זה בחקירתו האחרונה במשטרה, הגם שאישר זאת קודם לכן (בחקירה השניה) ובסופו של דבר בחקירתו בבית המשפט הוא מאשר זאת.

המתלוננת מפרטת את חילופי הדברים שהיו לה עם הנאשם אף במהלך המעשים המיניים, וגם כאן מדובר בדברים קונקרטיים. כך למשל מספרת המתלוננת כי הנאשם אמר לה: **"תסתמי את הפה, זונה"** (פרוטוקול עמ' 44, ש' 20 והודעת המתלוננת מיום האירוע - נ/4, ש' 44); או כי הנאשם איים עליה שאם תספר על הדברים יהרוג אותה ואת המשפחה שלה (ראה הדברים שמסרה לרופאה בבית החולים עוד בטרם חקירתה במשטרה, ת/1 בעמ' הראשון בתחתית העמוד); וכן כי הנאשם אמר לה **"כמה זמן רציתי לעשות את זה"** (פרוטוקול עמ' 44).

המתלוננת שבה ומספרת הן בהודעותיה במשטרה והן בפנינו, כי בלבלה בין הנאשם לבין אביו של בן זוגה: **"כי בהתחלה מרוב הבלבול ומזה שהייתי שיכורה אני חשבתי שזה אבא של הבן זוג שלי"** (פרוטוקול עמ' 44). המתלוננת סיפרה לאורך כל הדרך, כי לאחר שהיא והנאשם יצאו מהבר, הם הגיעו אל הדואר, שם היא החלה להתווכח עם הנאשם - מתוך מחשבה שמדובר באדם אחר - על כך שהוא אינו משלם מזונות, כאשר היא מציינת כי התבלבלה והיא הבינה שזה לא הוא, ומספרת על הדברים כבר בהודעתה הראשונה (ראו נ/4, ש' 75-73). הגם שהדברים מעידים על מצבה ועל הבלבול המסוים שהיה לה, המתלוננת מספרת על הדברים בצורה אותנטית ועקבית. האמור מלמד אף הוא על כך שהמתלוננת מספרת על הדברים כהווייתם, לא מוסיפה ולא מחמירה, ולא מנסה לייפותם, כך גם ביחס לחלקים התמוהים כביכול בנוגע לאירועי אותו לילה אל מול הנאשם. במאמר מוסגר יצוין, כי דברים אלו אושרו על ידי הנאשם אשר העיד כי: **"היא התחילה להגיד 'אתה לא משלם מזונות, אתה לא בא לבקר' ואמרתי לה עוד פעם 'אני לא מי שאת חושבת, אני אמרתי לך את זה בבר'"** (עדות הנאשם, פרוטוקול עמ' 95).

עוד יוער, כי מחומר החקירה עולה, שלמתלוננת לא הייתה מוטיבציה להגיש תלונה במשטרה. כך למשל בדו"ח פעולה שמולא על ידי שוטר בבית החולים סורוקה, צוין כי לאחר שהמתלוננת נשאלה אם ברצונה להגיש תלונה: **"תחילה היא שתקה ואז אמא שלה התפרצה ואמרה 'ברור להתלונן על דבר כזה לא שותקים איזו מין שאלה זו'"** (ת/8).

גם במהלך עדותה ניכר כי המתלוננת אינה מנסה להשחיר את פניו של הנאשם. כך למשל סיפרה המתלוננת כי נכנסה לדירה בהסכמה, כי הנאשם הציע לה מים, ואף הציע לה שיחת טלפון בבר לאחר שנגמרה לה הסוללה (פרוטוקול עמ' 43-44). המתלוננת גם אינה חוששת לומר שהיא לא זוכרת חלק מהאירועים, ולא מנסה "להלביש" אותם על הנאשם. כך לדוגמה עוד בטרם התבררה זהותו של הנאשם, היא מציינת בחקירתה, כי אינה זוכרת אם האדם שישב לידיה בבר הוא אותו אחד שביצע בה את המעשים וחוזרת על כך, ורק בעדותה לאחר שהתבררה זהותו היא מציינת כי המדובר בנאשם (נ/4, ש' 85-87).

גרסתה של המתלוננת עקבית כפי שעולה גם מבחינת האמרות שלה במשטרה, מיד לאחר האירוע, ולא התגלו סתירות או פגמים בעדותה. מעבר לכך שגרעין עדותה הינו קוהרנטי, המתלוננת חוזרת אף על פרטים פריפריאליים באופן עקבי. כך ביחס למה שקדם לכניסתה לבר, הריב עם בן זוגה, התנהלותה עם הנאשם בבר, הוויכוח ליד הדואר, העובדה שצעדו ברגל, שלא היו הרבה מדרגות עד לדירת הנאשם, העובדה שהנאשם הציע לה מים, היותו של הנאשם דובר רוסית ועוד.

אכן המתלוננת תיקנה את עצמה ביחס לאופן בו נכנסה לדירת הנאשם. בתשאול הראשוני על ידי המשטרה כשהיא מקבלת טיפול וזריקות בבית החולים, המתלוננת סיפרה כי הנאשם משך אותה לכיוון הבית בהליכתם אל דירתו, היא צעקה והוא סתם את פיה והכניס אותה אל הבית (ת/8, עמ' 2). עם זאת, המתלוננת לא חזרה על דברים אלו, וכבר בהודעה המסודרת הראשונה שנגבתה ממנה במשטרה (כשעתיים בלבד לאחר מכן), היא לא חוזרת על התיאור לפיו הנאשם הכניס אותה בכוח אל הדירה, אלא מספרת שהיא אינה יודעת איך הגיעה לדירה וכי האלימות החלה רק בתוך הדירה. גם בעדותה בפנינו התייחסה לכך וציינה, כי נכנסה לדירת הנאשם בהסכמה, ואף ציינה כי אינה זוכרת שסיפרה לשוטרת שהנאשם הכניס אותה בכוח לדירה: **"באותו יום שהיא באה, שכבר הייתי אחרי כל האלכוהול הזה וכבר הייתי אחרי כל הבדיקות וכל הכדורים בבית החולים אני לא זוכרת מה אני אמרתי לגבי זה ספציפית, אני זוכרת שאני נפגשתי איתו בדואר ומשם אני לא זוכרת איך אני הגעתי אליו"** (פרוטוקול עמ' 63, ש' 4-1; וכן בנ/7, ש' 9-12).

ויודגש, המתלוננת חזרה וציינה אף בעדותה בפנינו כי נכנסה לדירה בהסכמה, וכי היא אינה זוכרת מדוע נכנסה לדירה (פרוטוקול עמ' 63).

נוכח כך, ולאור הסברה של המתלוננת, לא מצאתי כי יש באותו שוני מסוים בתיאור האופן בו הגיעה לדירה, כדי לפגום במהימנות המתלוננת ובמשקל הגבוה מאוד שראיתי לייחס לעדותה, במיוחד כשהדברים אינם נוגעים לליבת עדותה או ליריעת המחלוקת.

יתרה מכך, בפנינו דוגמא נוספת לאמינותה של המתלוננת, בכך שהיא מספרת על אותה כניסה לדירת הנאשם ללא הפעלת כל אלימות או כפיה מצד הנאשם, גם כאשר יש בכך כדי להציג את התנהגותה והתנהלותה באופן פחות מחמיא, ולכאורה להעלות תהיות ביחס לכוונותיה או רצונותיה עת הגיעה לדירת הנאשם.

ההגנה העלתה טענה נוספת הנוגעת לכך שהמתלוננת תיארה את פריטי הריהוט בבית הנאשם ובין היתר תיארה שולחן עגול בסלון, בעוד שבביקור בדירתו של הנאשם לא נמצא שולחן כזה. לטעמי אין לעניין זה משקל, שכן במהלך שהותה בדירה היה חשוך במקום הן לפי עדותה והן לפי עדות הנאשם; הביקור בדירה נערך לאחר יותר מחודש מהאירוע, וברי כי ייתכן ובוצעו שינויים בריהוט בבית, כאשר אין המדובר בריהוט מסיבי או קבוע; ומכל מקום, אין חולק שהמתלוננת אכן הייתה באותה דירה, גם לשיטת הנאשם. לכן לטעמי אין חשיבות לעניין זה, ומדובר בעניין שולי ולא מהותי. ודוק, יתר הפרטים של תיאור הדירה על ידי המתלוננת (פרוטוקול עמ' 71) תואמים את דירתו של הנאשם כפי שהיא נראית בצילומים (ת/23).

התייחסות לתיקון כתב האישום והוספת עבירה של מעשה סדום

כאמור כתב האישום תוקן ביום 11.3.2019 ובו נוסף החלק הנוגע למין האנאלי למעשה הסדום שנטען כי הנאשם ביצע במתלוננת, וזאת לאחר שהדבר עלה בראיון שנערך עמה בפרקליטות טרם עדותה, שבו סיפרה כי בנוסף למין האוראלי בכפיה, הנאשם אמר לה לשכב על הבטן וביצע בה מין אנאלי, וציינה כי סיפרה על כך לרופאה עוד באותו יום (נ/9).

בעדותה, המתלוננת נשאלה מדוע לא הזכירה עניין זה בחקירה וציינה: **"כשטלי (הפרקליטה - י.ר.ל.) ישיבה איתי עברנו על כל הדברים שאמרתי אז זה גם עלה, זה משהו שסיפרתי רק לרופאה ביום הראשון וזה משהו שהיה לי קשה לדבר עליו, שהתביישתי, אז לא העליתי אותו מול השוטרים, כאילו סיפרתי על זה רק לרופאה, בגלל זה היא עשתה לי בדיקה שם, גופנית"** (פרוטוקול עמ' 77, ש' 21-24). המתלוננת הבהירה שזה לא שהיא שכחה אלא שזו הייתה החלטה שהיא קיבלה במודע שלא לספר. היא הסבירה שלא החליטה מראש לא לספר, אלא שהיה לה מבין לספר זאת לגבר גם אם הוא שוטר (פרוטוקול עמ' 78).

כפי שצוין לעיל, האמנתי לעדותה של המתלוננת, ודבריה כי הייתה נבוכה מלספר זאת לחוקר המשטרה שכן היה מדובר בחוקר ממין זכר סבירים בעיניי, ולכן אין מדובר בגרסה כבושה. תמיכה לאוטנטיות של הסברה של המתלוננת ולכך שאכן אין מדובר בגרסה כבושה, ניתן למצוא בחוות דעתה של ד"ר פולינה שוורצמן שמציינת, כי כאשר בדקה את המתלוננת מספר שעות לאחר האירוע **"לדבריה באירוע הייתה חדירה ווגינלית, אורלית, אנאלית ולא היה שימוש בקונדום"** (ת/1, עמ' 1, ההדגשה אינה במקור); כלומר, המתלוננת סיפרה על כך בזמן אמת לרופאה, ועוד לפני החקירה במשטרה.

בחינת גרסת הנאשם בחקירותיו במשטרה ובעדותו בפנינו

עדויות של הנאשם בפנינו הותירה רושם שלילי ביותר. הנאשם הציג גרסה מתפתחת ורדודה סתירות, אותה התאים, שכתב ושינה מעת לעת, בהתאם לשאלות שהוצגו לו ולהתפתחויות.

ראש וראשית, גרסת הנאשם "בגדול" כאשר נעצר ונחקר הייתה הכחשה גורפת וטוטאלית - הכחשה של עצם המפגש עם המתלוננת, של העובדה כי היא הייתה בדירתו, והכחשה ברורה, חדה ועיקשת של קיום מגע מיני כלשהו עם המתלוננת או בכלל. עניין זה פועל לחובתו באופן ברור ומובהק, בנסיבות תיק זה, כפי שיפורט בהמשך.

הנאשם בחקירתו בחר בתשובות מתחמקות, כאשר הוא מנסה להתאים את גרסתו לשאלות החוקר ומנסה להרחיק עצמו ככל הניתן מהסיטואציה, מכל עניין שקשור למגע מיני, משתיית אלכוהול, עד כדי כך שהנאשם אומר מיוזמתו שהוא מעשן "נייס גיא" וכי הוא הגיע לבר כשהוא כבר "מעושן" - עניין אותו מנסה הנאשם לתקן בעדותו בפנינו. לאחר שהתובעת תוהה מדוע שהוא יגיד מיוזמתו לשוטרים שהוא מעשן ניס גיא, הסביר הנאשם כי כשאמר שהיה כבר "מעושן" ולכן לא שתה, הוא התכוון שעישן סיגריות (ראה פרוטוקול עמ' 106-107), ומופרכות הדברים מובנת מאליה. אשר לכך שהכחיש כי הוא שתה לפעמים אלכוהול, הסביר הנאשם את "האסטרטגיה" שלו בחקירה - **"אם אני הייתי אומר לו שאני הייתי כן שותה אלכוהול בתדירות ואני כן נוהג לבלות ולשבת בחברה וזה, אז החוקר היה איכשהו מנסה לחבר אותי לנושא של המתלוננת"** (פרוטוקול עמ' 109). הדברים מדברים בעד עצמם ומלמדים על חוסר אמינותו של הנאשם.

הנאשם אף טען באותה חקירה כי שוחח עם מישהי בבר אך תיאר אותה תיאור השונה לגמרי מן המתלוננת (ת/3, ש' 78-79); ואילו כאשר הוצגה לו תמונת המתלוננת טען כי איתה לא שוחח כלל, וכי המתלוננת ישיבה ושוחחה עם בעל הבית (שם, ש' 152-153).

העובדה שהנאשם הכחיש כל מגע מיני עם המתלוננת, ואף כל מפגש או שיחה עם המתלוננת בבר, כמו גם הדברים שאמר כי כלל לא קיים יחסי מין בשנה וחצי האחרונות (ת/3) וכי הוא אינו נוהג לשבת בברים ואף לא הביא אף בחורה לביתו שכן המדובר בבית הוריו, כל אלה פועלים לחובתו ומלמדים על תחושת אשם ועל רצונו להרחיק את עצמו

מהאירוע; רצון שאינו עולה בקנה אחד עם גרסתו המאוחרת לפיה הכל היה בהסכמה, בתשוקה וברצון. ואם כך ממה חשש הנאשם עד כדי כך, שהכחיש ושיקר בכל דבר ועניין בחקירתו הראשונה.

ודוק, הנאשם שינה את גרסתו בתפנית חדה של 180 מעלות - מהכחשה גורפת לתיאור מלא של האירוע, וזאת רק בחקירה השנייה לאחר שהתייעץ עם עורך דין, אשר לדבריו אמר לו לספר את האמת. אלא מאי - גרסה זו של הנאשם נמסרה לא רק לאחר ייעוץ עם עורך דין, אלא גם לאחר שהגיעו תוצאות של דגימות שנלקחו מהמתלוננת, וכאשר ממצאי בדיקת DNA הראו כי אותר זרע של הנאשם על תחתוניה של המתלוננת וכן בנרתיק שלה, והאמור עליה בדיון הארכת המעצר טרם חקירתו השנייה.

נדמה כי רק לאחר שהתברר לנאשם במהלך הדיון הראשון להארכת מעצרו, שקיימות ראיות פורנזיות הקושרות אותו למתלוננת - ראה הנאשם לנכון לשנות את גרסתו מקצה לקצה, אישר את המפגש עם המתלוננת בבר, את העובדה שהגיעו לביתו, ושהיה ביניהם מגע מיני, אלא שלדבריו המדובר ביחסי מין בהסכמה בין שני זרים שנפגשו בבר מתוך להט ותשוקה לאחר שתיית אלכוהול וכששניהם שיכורים. הנאשם שלל כל אלימות כלפי המתלוננת, טען כי אינו יודע מהיכן החבלות שעל גופה, וכי המתלוננת כלל לא הייתה חבולה כשהגיעה לביתו או כשיצאה ממנו.

הכחשתו הגורפת של הנאשם של כל פרט הקשור למעשיו כלפי המתלוננת מעידה על תחושת אשם ומערערת את אמינות גרסתו המאוחרת, במיוחד לאחר שניסה תחילה להרחיק עצמו מכל הסיטואציה.

בהקשר זה אפנה לדברים שנאמרו בע"פ 10477/09 מוחמד מובארק נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.04.2013):

"לגבי חשוד אשר טוען בהזדמנות הראשונה שהיה בזירת העבירה אך לא השתתף בביצועה, עשוי להתעורר ספק אם עדותו אמת היא אם לאו לגבי ההשתתפות בביצוע העבירה. אולם, לגבי חשוד מהסוג השני - שטוען תחילה ועוד בעקביות שמעולם לא היה בזירת העבירה ומשנה גרסתו כאשר הוא מעומת עם ראיות המצביעות על נוכחותו בה - אין ספק שלא כל מה שהוא מספר הוא אמת. עיתוי השינוי בגרסה שלו - רק כאשר נהיר לו שקיימות ראיות שיש בהן כדי להפריך את גרסתו הראשונה - מעלה חשד כבד שהחשוד היה מעורב בביצוע העבירה, ניסה להרחיק עצמו מכך בגרסתו הראשונה ושנה והתאים את גרסתו נוכח הראיות, המוצגות בפניו, במעין "קרב נסיגה". מטרת "קרב הנסיגה" היא שימור המרחק המרבי, אשר הולך ומתקצר נוכח הראיות שעמן הוא מועמת, מהמסקנה שהוא ביצע את העבירה ... אולם, אם במקום לעמוד על הכחשת הנוכחות, הנאשם משנה את גרסתו בהתאם לראיות המוצגות בפניו (ובהעדר הסבר לכך המעלה ספק סביר), הוא אינו משפר את מצבו; נהפוך הוא. נאשם כזה מרע את מצבו. בנסיבות אלה, מוסכם למעשה ששיקר בגרסתו הראשונה, ובהעדר הסבר המעלה ספק סביר, שקריו מחזקים את הראיות נגדו בענין ביצוע העבירה. אין בשינוי הגרסה המאוחרת כדי לצמצם את יריעת המחלוקת ליריעה צרה (...) תוך "נטרול" המשמעות הראייתית של ההכחשה בתחילת הדרך (ראו והשוו הורביץ, בעמ' 261-262)."

לענייננו - אין בעובדה שהנאשם צמצם את יריעת המחלוקת ליריעה צרה לפיה היו יחסי מין אך אלו היו בתשוקה ובהסכמה - כדי לנטרל את המשמעות הראייתית של ההכחשה בתחילת הדרך. הנאשם הבין את הקושי האמור וניסה לתת הסבר לדברים עוד בחקירה השנייה במשטרה: **"אני נמצא בסיטואציה כזו פעם ראשונה אני נכנסתי ללחץ אני**

לא ידעתי אם להגיד את האמת ובגלל זה טענתי שאני לא מכיר אותה" (ת/4, ש' 110-111). בחקירה נוספת מיום 6.3.2019 הוסיף כי: **"אני בחרתי לא להגיד את האמת בגרסה הראשונה יש סיבה. הסיבה היא שלא התייעצתי עם עו"ד ואני פעם ראשונה שאני בסיטואציה כזאת ואני נבהלתי באותו רגע תשובה ראשונה שעלתה בראש היא שאם אני אגיד שאני מכיר אותה וכן הייתי איתה אז לא ישאלו הרבה שאלות יאשימו אותי במה שאני לא עשיתי לכן אמרתי ככה בחקירה הראשונה לאחר מכן אחרי שדיברתי עם עו"ד ואמרתי לו מה שאמרתי בחקירה הראשונה אז הוא אמר לי יותר טוב שאני אספר את מה שהיה איך היה איפה היה ולא ללכת גישה הלא נכונה לכן אני אמרתי ככה ולא מעבר לזה" (ת/5, ש' 107-112).**

גם בעדותו בפנינו חזר הנאשם על הדברים תוך שניסה להסביר את פשר גרסתו כשנעצר ונחקר. הנאשם הסביר, כי הדברים שאמר אינם שקר אלא המדובר ב"הכחשה", וכי הוא הכחיש את הדברים מאחר שיש לו עבר פלילי והיה לו ברור שלא יאמינו לו (פרוטוקול עמ' 104, ש' 18-4). עוד ציין כי: **"...אני ראיתי את ההתנהלות של החוקר, איך הוא מתנהל, איך הוא מנסה לקשר אותי, למרות שאני אומר לו לא. ואני אומר את האמת. לא שאני מנסה לברוח מההשלכות. בכלל לא. אבל שני מאסרים אני כן ישבתי על זה שאני אמרתי "כן עשיתי" (פרוטוקול עמ' 104, ש' 28-23).**

הנאשם הסביר עוד, כי באותה תקופה התנהל נגדו תיק, ולכן כשנעצר בתיק דנא, חשב שהוא נעצר בגין התיק הפתוח שהיה לו בעניין עבירות סמים. כאשר עומת עם כך שבפתח החקירה נאמר לו באופן ברור, כי הוא חשוד בבעילה שלא בהסכמה (ולכן הוא ידע שהחקירה אינה קשורה כלל לתיק של עבירות הסמים שעליו חשב שנעצר) הסביר, כי היה בהלם כשהואשם באונס: **"ממש ממש נבהלתי. נכנסתי לפאניקה. אני נמצא בסיטואציה הזאת פעם ראשונה. כשהוא התחיל לשאול אותי שאלות אז התחלתי להכחיש כל מעורבות שלי בנושא שאני כן הייתי איתה, אני רק לפני חודש וקצת הייתי בכלא, והמחשבה הראשונה שלא יאמינו לי. מכיוון שאני אסיר משוחרר. אני נכנס ויוצא ממאסרים. אז ממש נבהלתי. ואמרתי שאני לא מכיר אותה, אני לא יודע מי זאת, שלא הייתי, שלא עשיתי. ואז הסתיימה החקירה הראשונה. אחרי זה התייעצתי עם עו"ד (לא ברור) שהיה באותו רגע. הוא אמר לי "יותר טוב שתספר את האמת, תגיד מה קרה ואיך קרה" (פרוטוקול עמ' 98, ש' 18-10).**

אין בידי לקבל את ניסיונו של הנאשם לתרץ את האמור בכך שכיוון שנשפט בעבר על עבירות סמים לא יאמינו לו אם יאמר שיחסי המין היו בהסכמה, ולכן הכחיש את הדברים, והסבריו בעניין זה, היו מתחמקים, בלתי קונסיסטנטיים ובלתי מהימנים. הנאשם לא נתן הסבר להרחקה הטוטאלית שלו מכל וכל מהסיטואציה ומכל קשר למתלוננת. כל הקורא את החקירה מתרשם, כי הנאשם אינו עונה בצורה אותנטית ומנסה לייצר גרסה שתחלץ אותו מהסיטואציה אליה נקלע. הרושם הוא שהנאשם לחוץ כפי שציין, לא מעצם החקירה במשטרה או מהמעצר, דבר שאינו זר לנאשם זה, אלא מהעובדה שמה שקרה בביתו התגלה למשטרה; כי יש לנאשם בהחלט ממה לחשוש, והוא יודע זאת. לכן הוא זהיר מאוד בתשובותיו, מחשב מהי הטקטיקה הנכונה לנקוט בה, כשכל הזמן הוא מנסה להבין לאן החוקרים חותרים, ולהרחיק עצמו משם ומכל קשר למתלוננת, ומחשב את תשובותיו באופן שייטיב עימו.

עניין נוסף בו היה ניכר האופן הפתלתל של עדותו היה בנוגע למין האנאלי. תחילה, כאשר הוא נשאל בחקירה הראשית על ידי עורך דינו אם היה מין אנאלי בינו לבין המתלוננת הוא השיב בשלילה. לאחר מכן הסביר כי: **"לא, לא היה ניסיון. לא היה לי שום מחשבה או מטרה כלשהי להכניס את האיבר מין שלי לפי הטבעת שלה. אני לא השכבתי אותה, לא בתנוחה כלשהי, לא במצב כלשהו, כל המהלך המיני היה כשהיא על הגב ואני עליה" (פרוטוקול עמ' 97).**

אלא שבחקירה הנגדית הנאשם עומת עם כך שבאחת החקירות במשטרה דווקא ציין, כי אולי היה מין אנאלי, ורק אז שינה דבריו שוב ואמר כי ייתכן שבשלב בו הכניס את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, איבר מינו הגיע בטעות לפי הטבעת של המתלוננת - והכל כשרק זמן קצר קודם לכן אמר בחקירה הראשית שלא היו דברים מעולם.

הנאשם ניסה להסביר זאת בכך שמעולם לא קרה לו דבר כזה ושהוא לא קיים יחסי מין בהשפעת אלכוהול. בהמשך הסתבך בתשובותיו שוב: **"אני לא יודע. אני חושב שזה לא היה. אוקי? שלא הכנסתי. בסדר? אבל יכול להיות שזה קרה, אבל זה עניין של שנייה, שתיים, לא של הגזמה, חמש שניות. אוקי?"**; ואז שינה שוב את תשובתו וציין כי הוא זוכר שזה לא קרה, אבל תיאורטית זה יכול לקרות (פרוטוקול עמ' 135-136).

יצוין כי אף פרופ' היס שנתן חוות דעת מטעם ההגנה, התקשה בעדותו בפניו לאשר את גרסת הנאשם ביחס לתנוחה שבה הנאשם טוען כי אולי איבר מינו נכנס "בטעות" לפי הטבעת של המתלוננת, שכן לדעתו קשה בתנוחה זו לקיים יחסי מין אנאליים בגלל המבנה (ראה עדות פרופ' היס פרוטוקול עמ' 186-187).

הנאשם נכשל באי דיוקים וסתירות גם ביחס לעניינים לא מהותיים ופריפריאליים. כך למשל הנאשם הכחיש, כי המתלוננת שתתה בביתו מים, והמשיך להכחיש את עניין שתיית המים אף בהשלמת החקירה שנערכה כשנה לאחר החקירה הראשונה (ת/5, ש' 56); ורק בעדותו בפניו אישר את האמור (פרוטוקול עמ' 138-139). לנאשם אין הסבר מדוע שיקר גם בעניין זה, עניין שולי למדי, וכל שיש לו לומר הוא: **".. בחקירה כשהוא שאל אותי אם הבאתי לה מים או שהיא שתתה או משהו כזה, אז אמרתי לא. כי אמרתי, אם אני אגיד שאני הבאתי לה אז הוא ישאל אותי "ואיך ככה, ואמרתי ככה ואיך אמרתי ככה" אז הטענה שלי הייתה שלא..."** (פרוטוקול עמ' 141). אף האמור מעיד על חוסר מהימנות גרסתו ומלמד על כך שהנאשם אינו נרתע מלשקר בחקירה, מחשב את צעדיו וחושב כיצד יצטיירו הדברים, ובאיזה אופן הם עלולים להפיל אותו. ניכר כי הנאשם רוצה להרחיק את עצמו מהאירוע, והתנהלותו מלמדת על תחושת אשם מובהקת.

ודוק, גם כאשר הנאשם מתאר את הדברים כיחסי מין בהסכמה, הוא כושל באמירות שונות הצצות מבין השורות, אמירות אשר אף בהן יש כדי ללמד על בקיעים בגרסתו לפיה הכל היה בהסכמה מלאה. כך לדוגמא, עוד בחקירה הראשונה כשהנאשם מכחיש כל קשר אל המתלוננת ולקיום יחסי מין בכלל בשנה וחצי האחרונות, כאשר הוא נשאל על ידי החוקר לאן הוא לוקח בחורה שהוא מכיר (לאחר שמסר שאינו מביא בחורות לבית הוריו) הוא משיב: **"היום זה בעיה, אתה יכול סתם להיות עם בחורה והיא תגיד עשית לי משהו"** (ת/3, ש' 110-112). נדמה כי בתשובה זאת ניתן לראות את הניצנים לטענה המאוחרת שהעלה בהמשך, כי המתלוננת מעלילה עליו ש"עשה לה משהו".

אף ביחס לתיאור של יחסי המין עם המתלוננת הנאשם נכשל ברסיסי אמירות, אשר יש בהן להעיד כי עניין ההסכמה לו הוא טוען, לא היה כפי שתיאר. כך למשל הנאשם מציין, כי שאל את המתלוננת אם הכל בסדר - שלוש פעמים - **"אמרתי לה את רוצה נתחיל נעשה סקס אהבה, אמרה שכן, התחלנו להתנשק להתמזמז להוריד בגדים, היינו במיטה וכבר נכנסו לפעולה התחלנו לפעול, אחרי שסיימנו, אני שאלתי אותה לא פעם לא פעמיים שלוש פעמים, אני הייתי מתוסבך, כי זה לא היה ברצון בסקס יש משהו שאלתי אותה שלוש פעמים הכל בסדר הכל טוב נשמה היא אמרה כן כפרה הכל טוב נשמה שלוש פעמים שאלתי אותה והיא יצאה מהבית ואני הלכתי לישון ואחרי חודש עוצרים אותי שאני חשוד באונס, ויש לה חבלות מאיפה"** (ת/4, ש' 7-22).

הנאשם לא הצליח להסביר מדוע שאל את המתלוננת שלוש פעמים אם הכל בסדר, ולמה לשיטתו היה "מתוסבך" ולמה אמר "כי זה לא היה ברצון בסקס יש משהו". בחקירתו אמר בעניין זה: **"..באמצע המגע בינינו הרגשתי כאילו בלחץ**

שהכל קורה בלחץ, ודווקא שעשינו את זה היא נהנתה השמיעה קולות והכל טוב יפה ואחרי שהיא אמרה שהיא רוצה ללכת הלכתי לישון ולא חשבתי לעצמי שיכול להיות משהו.. " (ת/4, 68-71).

במהלך עדותו בפנינו הנאשם התקשה להסביר את הדברים. כאשר נשאל בקשר לאותו "לחץ" אותו תיאר במהלך האקט המיני השיב: **"הסברתי שבאמצע האקט המיני, למשך זמן של שתי דקות הרגשתי קצת לחץ באיבר המין שלי. אבל זה לא ששמעתי "לא" או קיבלתי "דחיפה" או קיבלתי מכה או קיבלתי שריטה, או איזושהי התנגדות כלשהי להפסקה של האקט המיני"** (פרוטוקול עמ' 147, ש' 9-12).

גם בעדותו בפנינו כל שהיה לנאשם לומר היה: **"קודם כל, אני רק הכרתי את הבחורה הזאת. אז מן הסתם, מההתנהגות הרלוונטית של בן אדם, אז אתה תשאל אם הכל בסדר",** ולצד זאת אישר כי הרגיש שמהו לא בסדר איתה (פרוטוקול עמ' 149).

דברים אלו עומדים בסתירה לטענת הנאשם כי יחסי המין היו בהסכמה ובתשוקה. כשנשאל כיצד תיאור כזה יכול לדור בכפיפה אחת עם דבריו בחקירתו במשטרה אישר: **"כי זה לא היה ברצון בסקס ויש משהו"** (ת/4 כפי שהובא לעיל).

הנאשם לא סיפק אפוא הסבר מניח את הדעת לכך שלדבריו הוא שאל את המתלוננת לא פעם ולא פעמיים אם הכל בסדר, הגם שלכאורה לדידו יחסי המין היה בתשוקה ובלהט הדדיים, וגם לא ידע להסביר את אמירתו בחקירה לפיה יחסי המין היו בלחץ.

המסקנה העולה מבחינת דבריו היא, כי הנאשם נכשל שוב ושוב בתשובותיו, בגרסתו המתפתחת, כאשר כל הזמן ניכרים מתוך דבריו הוא הניצנים לכך שהאירועים בדירה אירעו כגרסת המתלוננת, ולכן עניין חוסר ההסכמה צץ שוב ושוב מבין השורות, גם כשהוא מוסר את גרסתו לפיה היחסים היו בהסכמה.

בנוסף, הנאשם מנסה להשחיר פניה של המתלוננת ולהציג אותה כמי שהתנהגה באופן מתירני ופרובוקטיבי באותו ערב גם כלפי גברים אחרים, וכי הבחין בכך עוד בטרם יציאתם מהבר: **"זה כשהיא נכנסה למטבח, מתי שהיני צריכים ללכת. לצאת. היא נכנסה למטבח, בגלל שהברמן ובעל המקום היו במטבח, התעסקו שם באוכל, היא נכנסה בפנים, ושמעתי צחקוקים, והיא זזה כזה אחורה והיא הרימה את המכנס קצת".** ובהמשך אומר - **"ההתנהגות שלה לא הייתה הולמת. בחורה לא אמורה להתנהג ככה"** (פרוטוקול עמ' 121-122).

על בסיס המצע האמור הנאשם מדגיש את אותו מניע, אשר לטענתו הוא שעומד מאחורי התלונה כנגדו ובגינו המתלוננת מעלילה עליו: המתלוננת קיימה איתו יחסי מין מרצונה ומתוך תשוקה למרות שיש לה חבר, אך לאחר מכן התחרטה ולכן הייתה צריכה לבנות מעין סיפור כיסוי ליחסי המין שקיימה עמו:

אלכסנדר לוז'קין : **"...אני חושב, למה היא עושה את כל זה? (מגישה תלונה נגדו - י.ר.ל.) זה מהבושה. חד וחלק. מהבושה. הבושה שלה מאמא שלה, מהמשפחה שלה, הבושה שלה מחבר שלה. בגלל מה שהיא עשתה. אוקי? שלא היה אמור לקרות דבר כזה. זה מהבושה.**

עו"ד טלי פלדמן : **הבנתי...**

אלכסנדר לוז'קין : **סליחה, אל תקטעי אותי בבקשה. לא קטעתי אותך, אל תקטעי אותי. זה מהבושה שהיא עשתה את המעשה הזה. היא שכבה**

איתי, היא קיימה איתי יחסי מין. וכשהיא התעוררה על עצמה, אחרי שהיא קמה בבוקר אצל חבר שלה והתעוררה על עצמה, אז היא הבינה שאם חבר שלה יגלה או אמא שלה תגלה, שהיא מנהלת אורח חיים כזה אז הם מאוד יכעסו ויהיו בעיות. אז עדיף שהיא תעשה עכשיו משהו. אוקי? אני לא יודע.

כ.ה יעל רז לוי : אני לא מבינה מה שאתה אומר. אורח חיים כזה, זה שהיא באה או לא באה בשעה הזאת, את זה הם יודעים. שהיא הלכה וחזרה. חבר שלה.

אלכסנדר לוז'קין : אורח חיים כזה, אני אסביר...

כ.ה יעל רז לוי : ההפך, למה לה לספר? למה בכלל לספר? אף אחד לא יודע מה קרה...

אלכסנדר לוז'קין : אני אסביר. אם בבר היא מצחקקת ומרימה את המכנסים שלה, אוקי? שאני חושב שעוד כמה רגעים זה היה מגיע לאקט מיני שם, ברצון, לא ברצון, לא יודע, לא מעניין אותי ולא רוצה לדעת. זה אחד. שתיים, אם היא הולכת ושוכבת עם בחור אחר, בזמן שהיא בזוגיות, שהיא רבה עם חבר שלה, אז אני חושב שזאת בחורה קצת לא אמינה. זאת בחורה שמנהלת אורח חיים לא סביר.

עו"ד טלי פלדמן : אז אתה טוען היום שלא שהיא לא זוכרת, היא זוכרת מצוין, אבל היא חתיכת שקרנית. זה מה שאתה טוען.

אלכסנדר לוז'קין : כן. אני חושב שהיא משקרת, שהיא מעלילה עלי סיפור ואני לא יודע מה, והיא לא יודעת מה ההשלכות של זה. היא לא יודעת מה עלול להיות לי. היא לא יודעת מה ההשלכות. היא חושבת "אה, אני אגיד אחד שתיים שלוש, הוא ייכנס לכלא, הוא ישב בכלא, והכל טוב ויפה, ואני אהיה טובה ובסדר בפני כולם" (פרוטוקול עמ' 154-155).

אלא שאותו מניע שמנסה הנאשם לייצר לתלונת המתלוננת אינו עולה בקנה אחד עם העובדות והראיות כפי שהובאו בפנינו. שכן המתלוננת חזרה לביתו של בן זוגה מיד לאחר האירוע, וברי כי אם לא הייתה מספרת על שאירע בדירת הנאשם, איש לא היה יודע על כך. שהרי לא הייתה בינה לבין הנאשם כל היכרות מוקדמת, האירוע היה בביתו של הנאשם, ולכן כל מה שהיה בדירה יכול היה להישאר בדירה - בחדרי חדרים.

יתרה מכך, התנהגותה של המתלוננת מלמדת, כי לא חששה מבן זוגה. תחילה סיפרה על הדברים לאמה ובשלב מאוחר יותר שיתפה בכך את בן זוגה מרצונה, ובתחילה אף לא רצתה להתלונן אלא ביקשה רק לקבל טיפול רפואי, בשל כך שהמעשים בוצעו בה ללא קונדום והיא חששה מההשלכות של עניין זה; והיא אכן קיבלה זריקות רבות וטיפולים רבים וקשים, כפי שתיארה אמה, בעקבות זאת.

נציין עוד, כי האמור אף הוא עומד בסתירה לעדות הנאשם לפיה יחסי המין היו כשהוא עם קונדום, בעוד שהמתלוננת

מהרגע הראשון מסרה שהמגע המיני היה ללא קונדום. ודוק, אין למתלוננת כל מניע לספר לרופאה בבית החולים שאותו אדם(כשהיא אפילו לא יודעת מיהו הנאשם) היה בלי קונדום; וביתר שאת כאשר כתוצאה מכך היא נדרשה לטיפולים וזריקות נוספות. נזכיר, כי בשלב זה המתלוננת נמצאת בבית החולים ולא מביעה רצון להתלונן, דבר המדגיש העדר אינטרס לספר שהנאשם היה ללא קונדום, וגם בכך יש כדי ללמד על שקריות גרסת הנאשם לאורך כל החזית. מעבר לכך, אף הימצאות זרע בנרתיק הפנימי והחיצוני של המתלוננת (כעולה מת/21) עומדת בניגוד לגרסת הנאשם שטען, כי היה עם קונדום, ותומכים בעדות המתלוננת, גם בעניין זה.

המתלוננת מתייחסת לעניין זה בעדותה בחקירתה הנגדית, ומדגישה כי לא הייתה לה כל כוונה להעליל על הנאשם: "אז אני אענה לך על זה סבבה? גם אם כמו שאתה מתאר את זה שמבושה המצאתי את כל הסיפור הזה אז למה הייתי צריכה לעבור את כל מה שעברתי בבית חולים וכל חודשיים גם כחיילת לבוא כל חודשיים לנפגעות מין ולעבור זריקות ולנסוע לבסיס אחר לקבל זריקה בגלל שאני חיילת? ולבוא, ולהמציא את כל זה, אתה שומע את עצמך? אתה יודע מה? גם אם בחורה שיכורה לא יודעת באיזה מצב, זה לא נותן לו זכות לעשות את מה שהוא עשה, לא לי ולא לאף אחת אחרת" (פרוטוקול עמ' 86).

יתרה מזאת, הנאשם בגרסתו אינו מצליח להסביר את החבלות על גופה של המתלוננת כאשר חוות הדעת שהביאה ההגנה כפי שיפורט, לא הוכיחה כי מדובר בחבלות תמימות.

מהנימוקים אשר צוינו לעיל, מצאתי את עדותו של הנאשם בלתי מהימנה, נוכח הסתירות בעדותו, הפרכות שבגרסתו וחוסר האותנטיות שמתבטאת בין היתר באופן שבו בנה את גרסתו.

החיזוקים לעדות המתלוננת והראיות התומכות בה

עדות המתלוננת בה נתתי אמון מלא, אינה עומדת לבדה. לעדות המתלוננת נמצאו חיזוקים רבים. וזאת אף שבהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, יכול בית המשפט להרשע על סמך עדות יחידה של קורבן עבירות מין, כשהוא נדרש לנמק זאת.

בענייני עדותה של המתלוננת נתמכת בעדות אימה, אליה פנתה המתלוננת לראשונה, אשר העידה על מצבה הנפשי, על מיידיות התלונה ואופן חשיפת האירועים; עדות בן זוגה של המתלוננת אשר העיד אף הוא על מצבה בעת הגעתה אל ביתו ועל מצבה הנפשי לאחר מכן; וכן חוות דעתה של ד"ר שוורצמן המעידה על חבלות וסימנים בגופה של המתלוננת והמנגנון להיווצרותן.

א. עדויות בדבר מצבה הנפשי - מהעדויות שהובאו בפנינו עולה מצבה הנפשי הירוד של המתלוננת בעת שסיפרה על הדברים, הן מיד לאחר האירוע, והן תקופה לא קצרה לאחריו. כך עולה מעדות האם אשר תיארה את מצבה הנפשי הלא פשוט של המתלוננת באותו היום, כי המתלוננת הייתה בהלם, עם עיניים אדומות ובמצב בו לא ראתה אותה לעולם. עדויות נוספות בעניין זה מצאנו בדברי בן זוגה שסיפר, כי המתלוננת לאחר המקרה בקושי חיה, לא מדברת, ובמשך חודשים אי אפשר היה בכלל להתקרב אליה. אף ד"ר שוורצמן אשר בדקה את המתלוננת עוד באותו יום בבית החולים ציינה את מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, וכי היא שיתפה פעולה בבדיקה: "למרות הקושי בשל מצבה הנפשי הירוד (הייתה על סף בכי במהלך הבדיקה, קושי בדיבור)" (ת/1).

באשר לעדויות בדבר מצב נפשי כבר נפסק כי:

"כידוע, "ראיות מהימנות בדבר מצב נפשי קשה בעת חשיפת גרסה מהוות חיזוק ראייתי מקובל ונפוץ למדי בפסיקתו של בית משפט זה לצורך הרשעה בעבירות מין" (ע"פ 6399/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 102 (15.7.2012); וראו גם, ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 62 (1.1.2015)). [ע"פ 434/15 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.02.2016)].

ב. עדות אמה של המתלוננת

אמה של המתלוננת סיפרה על אירועי אותו בוקר בו המתלוננת התקשרה אליה: "היא בכתה. היא אמרה "אמא אנסו אותי" ככה. אפילו לא... לא כל כך קלטתי מיד שזה קרה. אמרתי אוקי, שאלתי אם היא בסדר, אם היא שלמה ובריאה. ואז שאלתי אותה אם היא התקלחה והחליפה בגדים. כי אני למדתי פעם קרימינולוגיה, אז אמרתי שבשום פנים ואופן לא להתקלח. לשים את הבגדים שהיא הייתה איתם בתוך שקית ולהביא אותם למשטרה. אפילו לא לצחצח שיניים, כדי שאחר כך יהיה יותר קל להראות, לראות במעבדה וזה. אז מיד נסעתי. לקחתי אותה, נסענו למשטרה בעיר העתיקה" (פרוטוקול עמ' 15, ש' 22-28).

האם העידה, כי כאשר שוחחו המתלוננת הייתה בבית החבר, היא אמרה לה לקחת מונית אליה הביתה, והיא הגיעה לשם ולקחה אותה לתחנת המשטרה. שם הפנו אותן לבית החולים, בוצעו לה בדיקות, לקחו את הבגדים לבדיקה ונתנו לה כדורים וגם זריקות. הן היו שם עד הערב ולאחר מכן הלכו לתחנת המשטרה (פרוטוקול עמ' 16).

באשר לדברים שהמתלוננת אמרה ביחס למה שקרה לה באותו הערב העידה האם, כי המתלוננת סיפרה לה שהיא ישבה בבר ומישהו ישב לידה, היא לא זוכרת אם זה הנאשם או לא. היא סיפרה לה שכאשר יצאה משם מישהו עקב אחריה, וכנראה שהסיפור עם אביו של בן זוגה שלא משלם מזונות היה למתלוננת בראש, ולכן היא התבלבלה בינו ובין אותו אדם. המתלוננת סיפרה לה שבדירה הוא דחף אותה והיא שאלה אותה מה המיקום של הדירה וביקשה שתתאר לפחות את הריהוט (פרוטוקול עמ' 17). עוד העידה, כי המתלוננת סיפרה לה שלפני שהלכה מהדירה, הנאשם אמר לה שאם היא תספר את זה למישהו הוא יבוא להרוג את כל המשפחה (פרוטוקול עמ' 19).

אשר להתרשמותה מן המתלוננת באותו היום, פיזית ונפשית ציינה שהמתלוננת הייתה שבורה לגמרי: "ראיתי אותה במראה שלא ראיתי אותה אף פעם בחיים...לא יודעת, עיניים אדומות, היא הייתה בהלם שאפשר לעשות את זה". עוד הוסיפה כי: "הוא כנראה משך אותה בשיער. הייתה לה נשירה. "כואב לי פה, כואב לי פה"(כאשר היא מצביעה על אזור הכתף/הזרוע והמותן והוסיפה שגם בגב). עוד ציינה, כי כאשר פגשה את המתלוננת בבוקר היא כבר לא הייתה שיכורה. האם העידה, כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם אמר לה שהוא מזמן רצה לעשות את זה, אבל היא לא הבינה אם זה איתה ספציפית או באופן כללי (פרוטוקול בעמ' 18-20).

מצאתי את עדות אמה של המתלוננת מהימנה. עדותה הייתה אותנטית, כאשר ניכר היה הכעס הרב והכאב העז שהיא חשה לאור הפגיעה במתלוננת. עד כדי כך שבמהלך עדותה אף פנתה אל הנאשם וקראה לעברו: "למה לא ניסית לעשות את זה איתי? איתי? הייתי רוצה לראות אותך תופס אותי בלילה...ילדה חיילת, בת 20..." (פרוטוקול עמ' 16).

האם הייתה האדם הראשון אותו שיתפה המתלוננת במה שקרה לה, ויש חשיבות לתלונה המיידית בכך שעוד בשיחת הטלפון היא אומרת לאם שאנסו אותה, ויחד הן פונות לתחנת המשטרה. עצם העובדה שהמתלוננת פנתה מיוזמתה

לאמה, בסמוך לאחר האירוע, ומיד סיפרה לה שנאנסה, מפריכה אף היא את טענת ההגנה, שמדובר בתלונה הנובעת מחרטה על יחסי מין שבוצעו בהסכמה.

ג. עדות בן זוגה של המתלוננת

בן זוגה של המתלוננת סיפר שבאותו הערב הם הלכו לשבת אצל ידידה שלו ושתי קצת. בסביבות חצות הם רבו, הוא לא זוכר על מה, והיא יצאה מהבית של הידידה. לאחר מכן הוא ניסה להתקשר אליה והיא אמרה לו את שם השכונה בה היא נמצאת, אך הוא לא שמע כל כך טוב. לאחר מכן השיחה נותקה והיא לא הייתה זמינה. הוא התקשר לאמה שלו שתבוא לקחת אותו כי הוא היה שיכור ולא יכול היה לנהוג, אמה שלו הגיעה והם נסעו לחפש את המתלוננת, אך לא מצאו אותה. המתלוננת חזרה אליו הביתה רק בחמש בבוקר, נכנסה ולא דיברה. הוא העיד שכעס על המתלוננת שחזרה בשעה כזאת, ורק למחרת הוא הבין מאמה שלה מה שארע למתלוננת. העד תיאר כי כשהמתלוננת חזרה הפנים שלה היו קצת נפוחות, אולם מאחר והיה מוקדם בבוקר וחשוך הוא לא התעמק בפרטים, וציין כי גם העובדה שהיא לא דיברה הייתה חריגה אצל המתלוננת (פרוטוקול עמ' 26-27).

העד עומת בחקירתו הנגדית עם כך שבמשטרה אמר שבהתחלה לא האמין למתלוננת, והסביר שחשב שלו זה בחיים לא יקרה, זה משהו שהיה לו קשה לעכל ולקח לו זמן אבל הוא תמך בה והיה איתה.

אשר למצבה הנפשי של המתלוננת מאז המקרה ציין: **"... היא הייתה ממש ממש, באמת, בקושי חיה. לא מדברת. קשה לה. היא לא יכולה. אפילו יותר מזה, זה נמשך יותר זמן. איזה (לא ברור) חודשים שאי אפשר בכלל להתקרב אליה"** (פרוטוקול עמ' 29, ש' 18-20).

ביחס לכמות האלכוהול ששתו באותו ערב, הסביר כי הם היו שלושה אנשים ושתי שלושת רבעי בקבוק וויסקי, וכי המתלוננת לא רגילה לשתות כמויות כאלה של אלכוהול (פרוטוקול עמ' 30, 34).

עדות בן זוגה של המתלוננת תומכת אף היא בעדות המתלוננת, הן באשר לאופן התרחשות האירועים והמצב בו הייתה המתלוננת כשחזרה לביתו, והן ביחס למצבה הנפשי הקשה של המתלוננת אף בתקופה שלאחר מכן.

ד. חוות דעת המעבדה הביולוגית (ת/21)

במסקנות חוות הדעת צוין כי מבדיקת ה-DNA מהמטושים שנדגמו מנרתיק המתלוננת, מאזור הפרינאום ומתחתוניה התקבל פרופיל DNA (מתאי זרע) אשר תואם לפרופיל של הנאשם. שכיחות הפרטים שהינם בעלי פרופיל DNA כפי שהתקבל בחומר שנדגם ממקורות אלו נאמדת באחד ליותר ממיליארד פרטים.

מדגימות נוספות שנלקחו מתחתוניה של המתלוננת התקבלו תערובות פרופילי DNA שמקורן ביותר מפרט אחד ובהן: פרופיל DNA בולט אשר תואם לנאשם (בשכיחות הנאמדת באחת ליותר ממיליארד פרטים).

מהמטוש שהתקבל מפי הטבעת של המתלוננת וכן ממטושים מהנרתיק והפרינאום התקבל DNA אשר תואם את ה-DNA של המתלוננת, וביחס למטוש שנלקח מפי הטבעת צוין כי התקבלו תערובות פרופילי DNA שונות באיכות שאינה מאפשרת הסקת מסקנות בעלות משמעות; בבדיקות ה-DNA השוואתיות, אם כי צוין כי מהחומר שנדגם בפי הטבעת נראה כי יש תאי זרע.

אכן, הנאשם אינו חולק על כך שהיה מגע מיני בינו למתלוננת וכי הנאשם אף הגיע לידי סיפוק מיני, דבר העולה גם מממצאי הזרע בחוות הדעת. עם זאת, בממצאי חוות הדעת יש כדי לחזק את דברי המתלוננת, שכן חוות הדעת תואמת את תיאור המתלוננת ביחס לפרטי המעשים. כך למשל העובדה שנמצא זרע של הנאשם באזור הנרתיק ובתחתוניה של המתלוננת, נמצאו תאי זרע בפי הטבעת של המתלוננת, מחזק את עדותה, וביתר שאת, כאשר הנאשם טען כי היה עם קונדום במשך כל הזמן - דבר שקשה ליישב עם ממצאי זרע בחלקו הפנימי של הנרתיק של המתלוננת. מעבר לכך, יש לזכור כי זיהוי ה-DNA של הנאשם הוא שהוביל את המשטרה אל הנאשם, כאשר המשטרה לא הצליחה להגיע אל זהותו טרם קבלת תוצאות הבדיקה.

ה. חוות דעת רפואית של ד"ר פולינה שוורצמן ועדותה בפנינו

ד"ר שוורצמן - מומחית במיילדות וגניקולוגיה אשר עברה אף קורס ביחס לבדיקת נפגעות תקיפה מינית - היא שבדקה את המתלוננת כשהגיעה לבית החולים.

עיקרי המקרה כפי שסיפרה לה המתלוננת מפורטים בחוות דעתה: **"בתאריך 12.4.18, בשעות הערב, לאחר שתיית אלכוהול, יצאה המטופלת מחוץ לפאב. לדבריה הותקפה על ידי גבר לא מוכר בגיל 35-40, אשר בכוח ובאיוס הכניס אותה לביתו. איים עליה כדי שלא תספר ("אהרוג אותך ואת המשפחה שלך"). הכה אותה בפנים ותפס בגפיים. לדבריה, קשה מאוד לשחזר את מהלך האירוע בשל היותה לאחר שתיית אלכוהול ובנוסף בשל מצבה הנפשי הקשה לאחר המקרה. לדבריה באירוע הייתה חדירה ווגינלית, אורלית, אנלית ולא היה שימוש בקונדום".**

ד"ר שוורצמן מתייחסת בחוות דעתה אף למצבה הנפשי של המתלוננת במהלך הבדיקה: **"המטופלת שיתפה פעולה באופן מלא בבדיקה, למרות הקושי בשל מצבה הנפשי הירוד (הייתה על סף בכי במהלך הבדיקה, קושי בדיבור)"** (ת/1, עמ' 2).

בחוות הדעת צוינו חבלות בגופה של המתלוננת: נפיחות בלחי שמאל, שריטה ביד ימין, המטומה מסביב למרפק ביד שמאל, שריטות ושפשופים מרובים ביד שמאל מעל הכתף, והמטומה מתחת לברך שמאל.

ממצאים נוספים בחוות הדעת היו כאמור פצעי שפשוף מרובים, בחלקם קילוף שכבת העור העליונה והצטברות עור בשוליים כאשר ממצאים אלו מתיישבים עם חיכוך כנגד משטח נוקשה. הממצאים הפיסיים יכולים להיות תוצאה מחיכוך עם חפץ בעל משטח פנים מוגבל כמו ציפורניים.

אשר למשמעותם של ממצאים אלו הסבירה ד"ר שוורצמן, כי באופן כללי פצעי שפשוף מתיישבים עם חבלה קלה ממשטח מחוספס או חיכוך כנגד משטח שאינו חלק. פצעי שריטה הם פצעי שפשוף דקים ושפכי דם תת עוריים (חבורות) מתיישבים עם חבלות קהות ממכות או נפילות.

אשר לנפיחות בפנים צוין כי זה יכול היה להיווצר כתוצאה מחבלה קלה ממכה ישירה או נפילה.

ביחס למושג "שפכי הדם התת העוריים" באזור הגפיים אותו ציינה בחוות דעתה, הסבירה ד"ר שוורצמן, כי הכוונה היא לשטפי דם (פרוטוקול עמ' 10) תוך שצוין בחוות הדעת כי: **"הממצאים נגרמו מחבלות קהות... ויכולים היו להיגרם במועד. לא ניתן לשלול כי ממצאים אלו נגרמו במהלך אירוע תקיפה כמתואר"** (ת/1, עמ' 4). משמע, החבלות

השונות שמצאה אצל המתלוננת יכולות היו להיגרם במועד הנטען.

אשר לסוג החבלות שהיא מצאה אצל המתלוננת ציינה, כי הן פחות מתאימות לנפילות ויותר מתאימות לגרירה או שפשוף. לאחר שהסניגור ציין בפניה כי המתלוננת זנחה את הטענה כי הנאשם גרר אותה ושאל אם ייתכן כי החבלות נגרמו מנפילה שכן גרירה לא הייתה, השיבה ד"ר שוורצמן כי פחות סביר שזה נגרם מנפילה (פרוטוקול עמ' 12-13).

בחקירה הנגדית נשאלה ד"ר שוורצמן באם נבדקה רמת השכרות של המתלוננת והשיבה שלדעתה במקרה כזה הדבר לא מתחייב, שכן לא היה חשד לסם אונס והמתלוננת ידעה מה שתתה (פרוטוקול עמ' 12). יוער, כי לאחר מכן הוברר כי בוצעה בדיקה בדמה של המתלוננת של רמת האלכוהול, והתוצאות הועברו להגנה ועל בסיסן ניתנה חוות דעת של פרופ' לבשטין מטעם ההגנה.

בחוות דעתה של ד"ר שוורצמן צוין כי לא נמצאו ממצאי חבלה בפי הטבעת. לצד זאת צוין כי "היעדר ממצאים חבלתיים באיזור הגנטליה והאנוס אינו שולל קיום יחסי מין" (ת/1, עמ' 4). ד"ר פולינה שוורצמן התייחסה גם בעדותה להיעדר חבלות בפות ובאיזור האנאלי ונשאלה על כך בחקירה נגדית:

ש. "תסכימי אתי שלא בפות ולא באנאלי, לא מצאת שום חבלה?"

ת. נכון. לא מצאתי חבלות. יש הרבה מאמרים ביחס לכך שאומרים שהעדר פגיעות אנו גניטליות לא שולל יחסי מין כולל יחסי מין אלימים.

ש. תסכימי אתי שכאשר האיש לא כופר ביחסי מין, אלא טוען שהכל היה בהסכמה, העדר החבלות גם פה וגם שם יכול דווקא יותר לתמוך בגרסתו שהכל היה בהסכמה ולא היתה שום אלימות או כוח?

ת. אני לא מסכימה עם האמירה הזו.

ש. אין מאמרים שאומרים שבמקרים שאין חבלות, זה מעיד על הסכמה ולא שימוש בכוח?

ת. להיפך. אני גם, אם תרצה להתעדכן הבאתי כמה מאמרים בנושא של העדר פגיעות כמו שפירטתי גם בנשים שעברו אונס קשה" (פרוטוקול עמ' 12).

מכאן שד"ר שוורצמן עמדה על כך שהעדר ממצאים המעידים על פגיעות לא שולל כלל ועיקר אפשרות של קיום יחסי מין בכוח ובאלימות, כפי שתיארה המתלוננת.

חוות דעתה של ד"ר שוורצמן כוללת תיעוד של חבלות אשר מתאימות לתיאור הדברים על ידי המתלוננת במועד האירוע. קיומן של חבלות והמטומות אצל המתלוננת, מחזק ותומך בעדות המתלוננת, כי במהלך האירוע הנאשם נקט כלפיה באלימות: נפיחות בלחי שמאל, שריטה ביד ימין, המטומה מסביב למרפק ביד שמאל, שריטות ושפשופים מרובים ביד שמאל מעל הכתף, המטומה מתחת לברך שמאל - דהיינו מספר רב של חבלות באזורים שונים של הגוף. הדברים בעלי משקל רב אף יותר, בשים לב לכך שהנאשם אומר כי לא ראה על המתלוננת כל חבלות, ושולל כל קשר לאותן חבלות; זאת כאשר המתלוננת מספרת שישר כשיצאה מביתו של הנאשם הלכה לדירתו של בן זוגה, ומשם פנתה עם אמה לבית החולים.

המתלוננת טענה שהנאשם הכה אותה בפניה ואכן ד"ר שוורצמן ראתה נפיחות בפניה, וכך גם דבריה ביחס לאחיזתו של

הנאשם בזרועותיה וטלטולה אשר גרמו לחבלות בידים, המתאימים לתמונות ולמצאים. נציין, כי שטפי הדם והחבלות נראים בבירור גם בתמונות שהגישה המאשימה ובכלל זה נפחות הפנים והמטומה ביד שמאל (ת/2, ת/9); ואף השוטר אשר שוחחה עם המתלוננת עוד בבית החולים הבחינה בחבלות וציינה זאת בדו"ח הפעולה (ת/8).

כל אלו מחזקים את עדות המתלוננת לאלימות מצידו של הנאשם.

חוות דעתו של פרופ' היס (נ/1)

כנגד חוות דעתה של ד"ר שוורצמן, הוגשה מטעם ההגנה חוות דעתו של פרופ' היס - מומחה לרפואה משפטית, אשר הסתייג מחלק מהמצאים והמסקנות בחוות הדעת של ד"ר שוורצמן.

חוות דעתו של פרופ' היס עסקה בעיקרה בשלושה עניינים:

הראשון - נוגע למנגנון היווצרות החבלות בגופה של המתלוננת (כמתואר בחוות דעתה של ד"ר שוורצמן וכעולה מתצלומי המתלוננת).

השני - נוגע לעניין החדרת אבר מין של הנאשם לפי הטבעת של המתלוננת, בהתייחס לכך שלא נמצאו ממצאים חבלתיים בפי הטבעת בבדיקת המתלוננת.

והאחרון הערכת רמת האלכוהול בדמה של המתלוננת, כאשר עניין זה נדון בעיקר בחוות דעתו של פרופ' לבשטין שהוגשה מטעם ההגנה, אליה אדרש בהמשך.

בהתייחס לחבלות בגופה של המתלוננת צוין כדלקמן:

באשר לחבלה בלחי שמאל, נאמר כי הגם שד"ר שוורצמן תיארה נפחות בקוטר של 3 ס"מ, פרופ' היס לא ראה נפחות בצילומי המתלוננת.

ביחס לפצעי השריטה והשפשוף בגפיים ציין פרופ' היס, כי הגם שד"ר שוורצמן כתבה גם במכתב השחרור מבית החולים ובחוות הדעת כי יש שריטה מעל מרפק ימין באורך כ-3 ס"מ, שפשופים מרובים ביד שמאל מעל הכתף ושריטות, הוא לא מצא בתצלומים סימן לפצע שריטה בזרוע ימין, ולא מצא תצלום של יד שמאל מעל הכתף.

ביחס להמטומות סביב מרפק שמאל ותחת ברך שמאל ציין, כי אכן בתמונות ישנן המטומות שמתאימות לתיאור של ד"ר שוורצמן. עם זאת, מנגנון ההיווצרות של המטומות באמה יכולות להתיישב עם תוצאת לחץ קצות אצבעות כף היד במנגנון של תפיסה/ אחיזה/ לפיתה. על כן אותם 3 דימומים תת עוריים יכולים להתיישב עם תוצאה של לחץ של קצות אצבעות כף היד האוחזות בזרוע, כמו אחיזת שיכור מתנדנד למניעת נפילתו. עוד הוסיף, כי המטומה תחת ברך שמאל שכיחה אצל שיכורים הנחבלים תחת הברך במהלך הליכה מהתקלות בחפצים, והמתלוננת הייתה תחת השפעת אלכוהול, מצב הגורם לתנודות בהליכה.

אשר להסבר של ד"ר שוורצמן אשר תיארה את מנגנון היווצרות פצעי שפשוף ושריטה, שיכולים להיווצר כתוצאה מחיכוך במשטח נוקשה או ציפורניים ומכאן שהמתלוננת נגררה, ציין פרופ' היס כי לא נמצא באף אחד מהצילומים פצע שפשוף/ שריטה/ התקלפות עור היכול להתיישב עם פעולות גרירה של המתלוננת (נ/1, עמ' 12; פרוטוקול עמ' 170-171).

פרופ' היס סיכם בכך שלדעתו לא נמצאה חבלה בפניה של המתלוננת; הדימומים התת עוריים בזרוע שמאל יכולים להתיישב עם לחץ של קצות אצבעות של כף יד האוחזת בזרוע, כמו באחיזת שיכור; ודימום תת עורי מתיישב עם מכה/ נפילה של שיכור בהתקלות עם רהיט; וכי באף אחד מהתצלומים לא נמצא פצע שפשוף או שריטה, היכול להתיישב עם גרירה.

לענין החדירה לפי הטבעת - פרופ' היס ציין, כי קיימת סבירות נמוכה שהנאשם חדר למתלוננת לפי הטבעת. פרופ' היס הסביר, כי קיימת אפשרות שהחדרת פין לפי הטבעת לא תגרום לחבלה שם, זאת אם המתלוננת קיימה קודם לאירוע יחסי מין אנאליים ואם התוקף הרטיב ברוק את הפין - מקרים בהם יש יותר סיכוי שלא ייותר סימן חבלה בפי הטבעת. עוד ציין, כי החדרת פין לפי הטבעת מלווה בדרך כלל בכאב שנוטר בזיכרוננו של הקורבן. במקרה זה בזמן הבדיקה, המתלוננת לא ציינה שסבלה מכאב בזמן החדירה האנאלית, ולפי האנמנזה הסיעודית של האחות, אומדן הכאב של המתלוננת הוא - "0" והיא הייתה שקטה במהלך הבדיקה. לכן קיימת סבירות נמוכה שסבלה מהחדרת פין לפי הטבעת (1/נ, עמ' 11).

בעדותו הסביר פרופ' היס כי: **"אני בדקתי עשרות רבות של נשים ונערות שחוו אלימות אנאלית, ובבדיקה גם אחרי יומיים - שלושה הן לא יכלו לשבת על הכיסא מכיוון שהיה להן כאבים כל כך חזקים בפי הטבעת. זה נכון שזה לא דבר שהוא אובייקטיבי, זה דבר שהוא אובייקטיבי (צ.ל. סובייקטיבי - י.ר.ל) לגבי כל אישה, אבל בדרך כלל אנחנו מוצאים אצל אותן נשים מין אנאלי שנגרם להן כאב, ובטח הן זוכרות את הכאב הזה מספר שעות אחרי האירוע כשהן נבדקות, וכאן לא"** (פרוטוקול עמ' 177, ש' 9-14).

עוד ציין כי: **"אני הייתי מצפה שאם נגרם לה כאב בפי הטבעת 10 שעות קודם לכן באירוע שאותו היא חוותה? אז המתלוננת היתה מתלוננת על זה ומספרת על זה לאותה הרופאה שבדקת אותה בפי הטבעת, נעשתה בדיקה בפי הטבעת על ידי רופאה שכותבת שהיא לא מצאה שום ממצא מיוחד בפי הטבעת... במידה והיה לה, ונגרמה לה חבלה 10 שעות קודם לכן? היא היתה מתלוננת על כאב"** (פרוטוקול עמ' 182, ש' 9-3). הוא הוסיף שבמקרה והייתה רק נגיעה ולא החדרה של הפין זה לא מותיר סימנים ולא מותיר כאב, אבל אם הייתה חדירה ולא מתואר ממצא של שימוש בחומר סיכה הוא היה מצפה שיהיה ממצא (פרוטוקול עמ' 183).

לבית המשפט מסור שיקול הדעת להכריע בין חוות דעת סותרות:

"מושכלות ראשונים הם כי ההכרעה השיפוטית נתונה תמיד בידי בית-המשפט ולא בידי המומחים המעידים לפניו. כאשר מוצגות בפני בית-המשפט עדויות נוגדות של מומחים, בעניין השנוי במחלוקת, יכריע בית-המשפט בין העמדות השונות בהתחשב במהימנות האישית ובאמינות המקצועית של המומחים, אך גם, ובעיקר, בהתחשב בכוחן המשכנע של העמדות שהוצגו לפניו, בהתאם ליתר הראיות שבתיק, ולפי ניסיון החיים והשכל הישר..." [ע"פ 5656/11 אלכסיי שולמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (05.08.2012)].

עוד נפסק כי: **"ככלל, עדותו של מומחה נבחנת על ידי בית המשפט בשני מישורים: מישור המהימנות האישית - במסגרתו נבחנת מהימנותו של המומחה ככל עד אחר; ומישור האמינות המקצועית - במסגרתו נבחנים רמתו המקצועית של המומחה, וטיב ואופי הבדיקה או הבירור האחר שערך ואשר מכוחם הגיע למסקנותיו"** [ע"פ 6244/12 עדנאן סבאענה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] עמ' 12 (11.11.2015)].

במקרה דנא, מצאתי להעדיף באופן ברור את חוות דעתה של ד"ר פולינה שוורצמן, אשר העידה בפנינו בצורה זהירה,

תוך שאינה נחפזת למסקנות חד משמעיות ואף הסתייגה במקומות שבהן לא יכולה הייתה להכריע, על פני עדותו וחוות דעתו של פרופ' היס.

אקדים ואומר, כי ממקרא חוות הדעת של פרופ' היס ומעדותו, נוצר רושם שמדובר בחוות דעת אשר נדמה כי במובנים מסוימים היא מכוונת לכיוון אחד, בעודה נסמכת על בסיס נתונים מסוימים אותם ראה לנכון לאמץ כאילו הוכחו, ולא היא. פרופ' היס בחוות דעתו למעשה מנסה לאיין ולמזער את האמור בחוות דעתה של ד"ר שוורצמן, וזאת ללא שקיים טעם אמיתי לאותן טרונות מטרונות שונות שהפנה כלפיה וכלפי חוות דעת. הדברים אמורים ביתר שאת כאשר מדובר בחוות דעת של רופאה מומחית אשר לה הכשרה בתחום זה, ואשר היא שראתה את החבלות במו עיניה, ובדקה את המתלוננת שעות ספורות בלבד לאחר המקרה, בבית החולים.

ד"ר שוורצמן בדקה את המתלוננת והתרשמה ממנה באופן בלתי אמצעי, וברי כי ככול שהתיעוד יהיה מוצלח ואיכותי, עדיין אין טוב ממראה עיניים. ודוק, מוכנה אני לקבל שהתמונות צולמו ע"י ד"ר שוורצמן לא היו מיטביות והיה אולי מקום שתצלם יותר תמונות ואזורים (כך למשל ציין פרופ' היס כי לא נמצא תצלום של פצעי שפשוף בכתף שמאל); ועדיין אין באמור כדי לבסס הצדקה לביטול הממצאים שמצאה בבדיקת המתלוננת אותם ראתה במו עיניה.

אל מול התייחסותה הזהירה של ד"ר שוורצמן מצאתי כי חוות דעתו של פרופ' היס פסקנית ונחרצת הרבה יותר, כאשר בחוות הדעת מוצעות אפשרויות אשר לעיתים נדמה כי הן באות "ליישר קו" עם טענות ההגנה; ואף בחקירתו הנגדית הגם שהוצגו לו אפשרויות ומנגנונים אחרים שיכלו לגרום לחבלות, פרופ' היס היה באופן מסוים נעול בדעתו.

פרופ' היס לא רק שמטיל דופי בממצאים שמצאה ד"ר שוורצמן, אלא תחתם הציג אפשרויות רחוקות ותיאורטיות, הגם שאלו מנוגדות באופן ברור לממצאים שנראו בעין בלתי מזוינת ובבדיקה פיזית על ידי ד"ר שוורצמן. וכאמור מדובר ברופאה מומחית אשר במקרה היא שהייתה במשמרת באותו יום; אין לה כל עניין בתיק או במתלוננת, והיא אינה עדה מטעם צד מסוים.

פרופ' היס בעניינים מסוימים אף מבטל את הממצאים הברורים שניתן לראותם גם בתמונות בעין בלתי מקצועית באופן פשוט וברור, ומחליפם באפשרויות דחוקות. כך למשל ביחס לכך שהחבלות בזרועה של המתלוננת נגרמו בשל "אחיזת שיכור" שאחזו בה, זאת למרות שהנאשם עצמו לא טען בשום שלב, כי אחז בזרועה של המתלוננת כדי למנוע את נפילתה.

פרופ' היס מציין את מסקנותיו בלא שהוא מתייחס לאפשרויות או למנגנון חבלה אפשרי אחר וזאת בלא כל נימוק ממשי. האמור תמוה עוד יותר שעה שמדובר בחבלות שכיחות אשר יכול והיו להן מספר מנגנוני היווצרות אפשריים, ועדיין בוחר פרופ' היס במנגנון אחד מאוד ספציפי דווקא.

כך למשל, קבע פרופ' היס בחוות דעתו כי ההמטומות באמת ידה של המתלוננת מתאימות לאחיזת שיכור למניעת נפילה, וכי ההמטומות מתחת לברך להיתקלות של אדם שיכור בחפצים. בשני העניינים מדבר פרופ' היס על מנגנון היווצרות החבלות ככזה שמתאים או שייך דווקא לכך שהמתלוננת שיכורה. זאת הגם שאיש לא טען שהיא נתקלה בחפצים בדירה או שהיה צורך לאחוז בה, גם לא הנאשם, וללא כל אזכור של האפשרות שהממצאים יכולים בהתאם להתיישב עם תיאוריה של המתלוננת ביחס לאלימות שהפעיל כלפיה הנאשם.

רק בהמשך בשלב מסוים של חקירתו הנגדית, מאשר פרופ' היס כי "אותם סימנים יכולים להיווצר גם כתוצאה

מאחיזה או חניקה (פרוטוקול עמ' 173, ש' 13-14). עוד אישר כי סימנים אלו יכולים להתאים לתיאור המתלוננת שהנאשם אחז בה ודחף אותה לספה (שם, ש' 15-17).

אשר לכך שציין בחוות דעתו, כי הדימום התת עורי בשוק שמאל מתיישב עם התקלות של אדם שיכור בחפצים, הסביר פרופ' היס כי במקרים שבדק שיכורים הם סבלו מדימומים בגפיים בשל ההתקלות בחפצים אשר נגרמת מחוסר שיווי משקל, כך שאדם שיכור אפילו לא זוכר וגם אינו חש כאב (פרוטוקול עמ' 173); וזאת הגם שהאפשרות לפיה המתלוננת נתקלה בחפצים כלל לא הועלתה על ידי ההגנה. בסופו של דבר פרופ' היס סייג את דבריו בחוות הדעת וציין כי מדובר באפשרות אחת מבין אלו הקיימות, ולא באפשרות היחידה (פרוטוקול עמ' 174).

אשר לנפיחות בלחי שמאל כפי שתועדה על ידי ד"ר שוורצמן אותה שלל פרופ' היס בחוות דעתו, הסביר בעדותו בפנינו, כי הוא לא ראה חבלה בפנים, וכי בצילום רואים בבירור שאין שום נזק לעור, אין שינוי גוון או נפיחות; וכי גם השוטר אשר תיעד את צילומי המתלוננת ציין כי אינו רואה חבלה בפניה; וכי הוא מצפה לראות שהאזור אדום או שיהיה שינוי גוון במצב של נפיחות מחבלה וכי גם האחות שהייתה נוכחת בבדיקה אשר הינה מיומנת בכך לא ראתה את החבלה הזאת (פרוטוקול עמ' 192-193).

אין בידי לקבל דברים אלו. ראשית, בחינת תמונות המתלוננת (ת/9) מעלה כי אכן ניתן לראות גם בעין בלתי מקצועית כי למתלוננת נפיחות ואדמומיות קלה בלחי שמאל, ממצא אשר פרופ' היס טען כי אינו נראה כלל בצילומים.

שנית, המדובר בתיעוד פשוט של חבלה שנראתה על ידי רופאה מוסמכת אשר מציינת אף את גודל סימן הנפיחות (כ-3 ס"מ); וכזכור אין המדובר בחוות דעת של רופאה מטעם. על כן שלילת אותו ממצא באופן כה קטגורי על ידי פרופ' היס הינה תמוהה ביותר, במיוחד כאשר אף בתמונות ישנה אינדיקציה ברורה לחבלה זו.

שלישית, באשר לאי תיעוד החבלה על ידי האחות שבדקה את המתלוננת במיון (ת/1א, עמ' 7). הרי שזו לא שללה את החבלה, אלא לא הזכירה זאת בפירוט החבלות, כשמדובר בטופס שנראה כי מולא באופן חלקי (כך למשל החלק של "בדיקת דם" נותר ריק, למרות שנעשו למתלוננת בדיקות דם) כאשר בהקשר זה יצוין כי גם בן זוגה של המתלוננת הבחין בכך שפניה היה נפוחים.

אשר להערתו של פרופ' היס ביחס לאיכות הצילומים של המתלוננת וכי אלו בוצעו בצורה חובבנית ולא לפי אמות המידה הנדרשות מצילומים פורנזיים (נ/1, עמ' 12; פרוטוקול עמ' 168-169), הרי אכן לתיעוד הוויזואלי של ממצאים על גופו של קורבן עבירה חשיבות רבה, וראוי כי יבוצע על הצד הטוב ביותר. שכן על בסיס התצלומים וחוות הדעת יכול מומחה ההגנה בהמשך למסור את חוות דעתו ביחס לחבלות כפי שהן תועדו בזמן אמת. עם זאת, בענייננו גם אם אכן איכות הצילומים לא הייתה מיטבית, עדיין ניתן לראות בבירור את הנפיחות בלחיה של המתלוננת.

וכאמור, לאור התרשמותי ממהימנותה של ד"ר שוורצמן, ממקצועיותה ומהעדר כל אינטרס מצידה, לא מצאתי מקום לפקפק בתיאוריה את החבלות שראתה על גופה של המתלוננת, גם אם הצילומים שצילמה אינם מיטביים.

מעבר לכך גם פרופ' היס אישר בחקירתו הנגדית כי תצלום דו ממדי אינו יכול לשחזר באותה האיכות את מה שרופא אחר ראה במו עיניו (פרוטוקול עמ' 168-169).

ההגנה טענה עוד, כי ד"ר שוורצמן ציינה, שהחבלות בגפיים יכול והתרחשו כתוצאה מחיכוך עם משטח נוקשה כאשר המתלוננת עצמה זנחה את הטענה שהנאשם גרר אותה, ולכן מתערערת מהימנות חוות דעתה שכן לכאורה היא "ישרה

קו" עם התיאור שמסרה המתלוננת. לא מצאתי ממש אף בטענה זו. ד"ר שורצמן אינה שוללת בעדותה את האפשרות, כי אלו חבלות שנגרמו מנפילה ורק מציינת כי לדידה זה פחות סביר. בכל מקרה אין המדובר בחבלות הנוצרות דווקא בגרירה אלא חיכוך אשר יכול היה להיווצר במהלך האירוע במגוון אפשרויות.

סיכומי של דבר, חוות דעתו של פרופ' היס ועדותו בפנינו, אין בידי לקבלם. חוות דעתו של פרופ' היס מסתכמת למעשה בכך שהציע אפשרויות חלופיות לחלק מהחבלות, אשר בפועל אינן מתיישבות עם עדות המתלוננת ואף לא עם עדות הנאשם. שכן המנגנונים האחרים שהציע לאופן גרימת החבלות לא תואמים, לא את עדות המתלוננת ולא את עדות הנאשם עצמו. בנוסף, פרופ' היס התעלם מחלק מהחבלות שראתה ד"ר שורצמן (ובראשן החבלה בפנים), מאחר שלטענתו לא ראה אותן בתמונות. מאחר שקיבלתי את עדותה של ד"ר שורצמן שהבחינה בחבלות באופן בלתי אמצעי, הרי למעשה ההגנה לא הציעה כל הסבר חלופי לחבלות אלו.

אשר לעניין החדרת איבר המין של הנאשם לפי הטבעת של המתלוננת, לגביה פרופ' היס הטיל ספק, אף בעניין זה, אין בידי לקבל את עמדתו של פרופ' היס. זאת הגם שבעדותו בפנינו ניסה פרופ' היס לעדן את מסקנתו ולשאלת בית המשפט חידד, כי אינו שולל שתהיה חדירה ללא כאב או נזק (למרות שהיה מצפה שיהיה נזק לפי הטבעת) וכי במקרה של נגיעה או ראשית חדירה לא יוותרו סימני חבלה (פרוטוקול עמ' 190).

לא ברור כיצד יכול פרופ' היס לשער מה מידת הכאב של המתלוננת בעת הבדיקה בפי הטבעת כאשר היא לא נשאלה ישירות לעניין זה וכאשר רמת הכאב נרשמה באופן כללי על ידי אחות שבסה"כ מילאה טופס ולא היא אשר ערכה את הבדיקה (ת/א, עמ' 7). זאת ועוד, המתלוננת ציינה כי הייתה נבוכה לספר על החדירה האנאלית, הייתה במצב נפשי לא טוב, ויכול ולא הפגינה כלפי חוץ את כאבה. יתרה מכך, פרופ' היס מתעלם מהעובדה שהמתלוננת בעדותה מתארת בבירור כאב בעת החדירה לפי הטבעת - **"ואחרי כמה פעמים כבר הוא אמר לי לשכב על הבטן והוא עשה את זה בצד השני וזה כאב לי אז אמרתי לו שיפסיק והוא לא הפסיק, ואז אמרתי לו שאני צריכה לשירותים"** (פרוטוקול עמ' 44, ש' 20-22). מעבר לכך, פרופ' היס אף לא מתייחס לעובדה כי מחוות הדעת הביולוגית עולה, כי נמצאו תאי זרע בפי הטבעת, דבר המחזק את הטענה כי אכן הוחדר איבר מין לפי הטבעת של המתלוננת ממש כפי שהעידה. מצופה היה כי, למצער, תהיה התייחסות מצידו לעניין זה.

מעבר לכך, יש לזכור כי אף הנאשם עצמו לא שלל חדירה לפי הטבעת והסביר בעדותו כי ייתכן ואיבר מינו החליק ונכנס לפי הטבעת של המתלוננת במהלך קיום יחסי המין. משמע הנאשם בעצמו מאשר היתכנותה של חדירה לפי הטבעת, אשר את סבירותה מנסה פרופ' היס לשלול.

פרופ' היס כמעט שולל את היתכנות החדירה בתנוחה שמתאר הנאשם - **"יכול להיות שזו היתה הרגשה של חדירה אנאלית ולפי הטבעת אבל זה לא חודר אנאלית, הכיוונים הם שונים"** כלומר בזוויות הזו קשה לחדור לפי הטבעת (פרוטוקול עמ' 186); וכי גם אם הרגליים של המתלוננת היו על הכתפיים של הנאשם כפי שהוא תיאר הרי: **"זה משנה בצורה כלשהי את פי הטבעת בזווית יותר נוחה לחדירה מאשר בשכיבה רגילה"**, אבל עדיין זה קשה (פרוטוקול עמ' 187).

עוד יוער, כי לא ברור על איזה בסיס טוען פרופ' היס שהיה על הרופאה לשאול את המתלוננת ביחס להרגלי יחסי המין שלה ובפרט ביחס לקיום מין אנאלי קודם הפגיעה (פרוטוקול עמ' 180-179). טיעון אשר כשלעצמו תמוה ביותר, ולא הובאו בפנינו הנחיות של משרד הבריאות כנטען בעניין זה, ואף ד"ר שורצמן, שעל פי הנטען היה עליה לכאורה לתשאל

את המתלוננת בעניין זה, כלל לא נחקרה על כך.

נוכח כל האמור אין בידי לקבל את חוות דעתו של פרופ' היס בעניינים אליהם התייחס, ואני מעדיפה ומקבלת את מסקנותיה של ד"ר שוורצמן לגבי הממצאים שמצאה על גופה של המתלוננת.

טענת ההגנה בדבר העדר היכולת לבסס ממצאים על בסיס עדות המתלוננת

למעשה, טוענת ההגנה כי היותה של המתלוננת שיכורה בעת המעשים פגמה ביכולתה לשחזר את האירועים כפי שהם התרחשו במציאות. ההגנה מוכנה להניח, כי המתלוננת לא שיקרה במודע בתארה את האירוע, וכי מבחינתה היא אמרה אמת, שכן היא אינה מודעת לתהליך שהתרחש במוחה, תהליך של השלמת אותם חוסרים בזיכרון שנגרמו כתוצאה משכרותה, באופן שלא דווקא משקף את הדברים כפי שאירעו. על כן, טוענת ההגנה, כי מבחינה המהימנות הרגילים אינם מתאימים לבחינת תיק זה, שכן גם אם המתלוננת מספרת על דברים שהיא מאמינה שהם אמת, לא ניתן לבסס ממצאים על סמך עדותה, ובוודאי שלא ניתן לבסס עליה את הרשעת הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

חוות דעת מטעם ההגנה הנוגעות לעניין זה

ההגנה הציגה שתי חוות דעת ביחס להשפעת האלכוהול ששתתה המתלוננת על יכולתה לשחזר אירועים מתוך הזיכרון, ובאופן יותר ספציפי על יכולתה לשחזר את מעשה האינוס הנטען על ידה. זאת לאור רמות האלכוהול הגבוהות שנמצאו בבדיקתה מספר שעות לאחר האירוע, ולאור תיאוריה של המתלוננת את מצבה בסמוך לאירוע, למשל שהמתלוננת בעצמה סיפרה בעדותה על כך שחשה שהיא מתנדנדת, ולא זכרה כיצד הגיעה למקומות מסוימים, וסיפרה גם על ויכוח עם הנאשם ביחס לאי תשלום מזונות - לאחר שהיא התבלבלה וסברה בטעות שמדובר באביו של בן זוגה (שאינו משלם מזונות עבור אחותו הקטנה של בן זוגה).

שני מומחים הובאו על ידי ההגנה לעניין זה -

הראשון - פרופ' רונן לבשטין, מומחה ברפואה פנימית אשר התמחות העל שלו היא בפרמקולוגיה וטוקסיקולוגיה קלינית, אשר חיווה דעתו אודות היחס בין רמת השכרות של המתלוננת, לבין יכולתה לשחזר רצף של התרחשויות באותו ערב.

השני - פרופ' ולדימיר לרנר, מומחה לפסיכיאטריה, אשר העיד על מנגנון הנקרא "קונפולציה" - מנגנון בו נעשה שימוש להשלמה של החוסרים (בלאק אאוטים) ברצף האירועים, אשר מתבצע לאחר מצב של שיכרות, בו ישנם חלקים שאותם אדם לא זוכר; ואז הוא משלים אותם באמצעות מנגנון זה. ועל כן, לא ניתן לדעת אם הדברים שמספר אותו אדם (במקרה זה - המתלוננת), משקפים את הדברים כפי שאירעו, או שמא נעשה שימוש באותו מנגנון של קונפולציה, תוך השלמת החסרים על ידי יצירת אירועים שלא התרחשו כלל.

אסקור תחילה את חוות הדעת ולאחר מכן אדון במסקנות העולות מהן.

חוות דעתו של פרופ' רונן לבשטין (נ/2)

פרופ' לבשטין ציין כי מטרת חוות הדעת הינה לבחון את הקשר בין שתיית אלכוהול על ידי המתלוננת לבין יכולת התפקוד הנוירו קוגניטיבי שלה, לרבות תהליכי הזיכרון, וזאת בהקשר ליכולתה של המתלוננת לשחזר את האירועים ביחס למעשה האינוס.

באופן כללי צוין כי לאלכוהול השפעות אקוטיות (מיידיות) על מערכת העצבים המרכזית של השותה. אלו כוללות פעולות פשוטות כמו פעילויות סנסוריות או מוטוריות וגם תפקודים נורו קוגניטיביים מפותחים יותר כמו כושר שיפוט, תהליך קבלת החלטות ודפוסי התנהגות. כמו כן, ישנה ירידה בטווח הקשב והריכוז, שכחה תלוית אלכוהול והפרעות במעגל השינה-יקיצה.

השפעתו של האלכוהול נמצאת בתלות ישירה לריכוז האלכוהול במערכת העצבים המרכזית, קרי המוח, כאשר עבור אלו שאינם מורגלים בשתייה, כמו המתלוננת, יהיו לאלכוהול השפעות גדולות יותר וממושכות יותר על מוחם.

כך שכחה תלוית אלכוהול (blachout) היא תופעה בה קיימת פגיעה ביכולת לייצר זיכרון או ביכולת לשלוף אירועים מהעבר. ייתכן והשותה יהיה חסר יכולת לשחזר כל אירוע מתקופת ההרעלה, ותתכן צורה אחרת בה חלק מהאירועים יישכחו לחלוטין וחלק מהאירועים ייזכרו היטב.

אשר למקרה הנדון צוין, כי המתלוננת על פי עדותה אינה מורגלת בשתיית אלכוהול, כאשר בשעות שקדמו לאירוע שתתה כמות גדולה של אלכוהול. מאחר וכמות האלכוהול בדמה של המתלוננת נמדדה כ-14 שעות לאחר האירוע (אז נמצא ריכוז אלכוהול של 31.5 מ"ג%), ובהתחשב בקצב הממוצע של פינוי אלכוהול באנשים שאינם מורגלים בצריכת אלכוהול, ניתן לאמוד את כמות האלכוהול בדמה של המתלוננת בזמן האירוע בדיוק לא מבוטל, כך שריכוז האלכוהול בדמה עמד על 240 מ"ג%.

ריכוז אלכוהול בדם בטווח של 150-300 מ"ג% כרוך, כעולה ממחקרים שבחן, בפגיעה משמעותית ביכולת הריכוז, בלבול ניכר עד חוסר התמצאות, פגיעה בזיכרון והפרעות בתהליכי חשיבה הכוללים תהליכי עיבוד נתונים וקבלת החלטות. גם תהליכים קוגניטיביים של הבנת יחסי סיבה - תוצאה, כמו גם הפעלת שיקול דעת, יכולים להיות משובשים בצורה חמורה ברמת אלכוהול זו.

במקרה זה, המצב הבלבולי של המתלוננת שהתבטא בין היתר בחוסר היכולת שלה לזהות דמויות שהיו בסביבתה בשילוב עם הפרעה בזיכרון: **"מעמידים בספק את יכולתה לחוות ו/או לשחזר באופן נאמן למציאות את השתלשלות העניינים בליל האירוע"** (נ/2 בעמ' האחרון פסקה שניה).

עוד צוין כי הערכת מידת השפעת האלכוהול על המתלוננת נתמכת אף בעדותה ומכך שהיא ציינה כי: **"התקשתה לעמוד על רגליה, בלבולה דמויות שנכחו סביבה באירוע ולאחריו עם דמויות שכלל לא היו בשטח וייחסה להם אירועים שלא התקיימו כלל במציאות"** (נ/2).

בעת האירוע המתלוננת הייתה בסבירות גבוהה נתונה להשפעה רעילה של אלכוהול. טווח ריכוז האלכוהול בדמה של המתלוננת כרוך בפגיעה ביכולת הריכוז ובהירות המחשבה, כאשר השפעת אלכוהול גורמת להסרת עכבות והתנהגות אימפולסיבית שאינה מתקבלת מתוך גיבוש החלטות מושכל או מודעות לתוצאות או להשלכות. השפעת האלכוהול מסבירה את חוסר יכולתה של המתלוננת לזכור או לשחזר את רצף האירועים באופן עקבי.

עוד נאמר בסיום חוות הדעת כי **"בנוסף שילוב של מצב בלבולי חריף שהתבטא בין היתר בעיוות בתפיסת המציאות (בלבול בין דמויות שונות מעברה לבין דמויות שנכחו בעת האירוע) ופגיעה בזיכרון מעמידים בספק את יכולתה לתאר את רצף השתלשלות האירועים באופן נאמן למציאות"**.

בעדותו בבית המשפט הסביר פרופ' לבשטין כי הוא לא יכול לומר מה קרה באותו אירוע: **"אני לא נותן את חוות דעתי"**

כאן לגבי האם האירוע הזה התרחש או האירוע הזה לא התרחש, זה ממש לא בתחום השיפוט שלי... אני רק אומר שבהינתן שהיא הייתה מבחינתי, ללא ספק תחת השפעה רעילה של אלכוהול שבאה לידי ביטוי במצב בלבולי עת האירוע עצמו, אני מעלה ספק באשר היכולת לשחזר את כל האירוע באופן אמיתי לחלוטין" (פרוטוקול עמ' 214, ש' 9-14); זאת בדומה למסקנתו בסיכום חוות דעתו.

עוד הסביר, כי ה"בלאק אאוט" יכול לבוא לידי ביטוי ברצף שחזור האירועים על ידי המתלוננת לאחר מכן, כלומר יכולים להיות לכל אורך האירוע מקטעים של בלאק אאוט - מצב בו יש חוסר בזיכרון. כך שיכול להיות מצב בו אדם נמצא בנקודה א' והוא מגיע לנקודה ב' אבל לא זוכר איך הגיע מנקודה אחת לשנייה (פרוטוקול עמ' 223). בנוסף, הוא אינו יכול לשלול בלבול גם עם דברים אחרים, וכי במצב כזה יכולים להיות גם עיוותי זיכרון (פרוטוקול עמ' 226).

עוד ציין: "...היא (המתלוננת - י.ר.ל) נמצאת בקצה החמור של מצב בלבולי, אני אסביר: יש הבדל בין להיות מבולבל לבין להיות ברמה שאתה לא מזהה גירויים סנסוריים כהווייתם, זאת אומרת יש אפילו שיגידו שאולי אפילו מדובר באיזה סוג של הלוצינציה שהוא מצב כבר על גבול המצב הפסיכוטי, כי הלוא אם אתה רואה צל הרים כהרים אז אתה לא חווה את המציאות כפי שהיא. עכשיו אם היא רואה מול עיניה אדם א' ומדברת איתו כאדם ב' ומנהלת איתו שיחה שלמה כאדם ב' ועומד מולה אדם א', אז היא יש לה איזשהו סוג של עיוות תפיסת המציאות" (פרוטוקול עמ' 227, ש' 26-33); וכי כיוון שאולי היו לה עיוותים בתפיסת המציאות, בחוות דעתו הוא מטיל ספק גם בדברים אחרים שהיא אומרת, שכן עניין זה מעלה תהיות (פרוטוקול עמ' 228 ועמ' 232).

פרופ' לבשטין שב והדגיש, כי הוא אינו יכול להשיב לשאלה האם המתלוננת המציאה את מה שסיפרה, מאחר ואין המדובר בדבר שהוא בתחום מומחיותו (פרוטוקול עמ' 229). עוד אישר, כי יכול גם להיות מצב בו הגם שהמתלוננת הייתה במצב של בלבול, עדיין זכרה היטב ובמדויק את שאירע (פרוטוקול עמ' 232).

דין

פרופ' לבשטין ממקד את חוות דעתו בעיקר בקושי של המתלוננת לתאר את רצף האירועים כפי שהם התרחשו במציאות, כך שיתכנו מקטעים של חוסר בזיכרון (בלאק אאוט) לאורך כל האירוע. עוד הוסיף כי השילוב של המצב בו הייתה שרויה המתלוננת כאשר בלבולה בין הנאשם לאדם אחר (אביו של בן זוגה) והפגיעה בזיכרון, מעמידים בספק את יכולתה של המתלוננת לתאר את רצף האירועים ולשחזר את האירוע באופן אמיתי לחלוטין. אותו בלבול אף מעלה, כי למתלוננת היה סוג של עיוות בתפיסת המציאות, אשר מותיר ספק גם ביחס לדברים אחרים שתיארה. עם זאת, ביחס לשאלה האם המתלוננת יכולה הייתה להמציא את מה שהיא סיפרה, הוא ציין כי הוא לא יכול לומר זאת כי עניין זה אינו בתחום מומחיותו.

בחינת חוות דעתו של פרופ' לבשטין מעלה, כי חלק לא מבוטל ממנה הינו תיאורטי ונוגע להשפעות השונות של אלכוהול על תהליכי זיכרון. פרופ' לבשטין מתאר את השפעת האלכוהול לאור חישוב רמת האלכוהול שנמצאה בדמה של המתלוננת (והוא הסכים כי יכולה להיות שונות של כ-25% בתוצאות החישוב, מאחר שהוא מתבסס על נתונים סטטיסטיים - עמ' 209-211 לפרוטוקול), אך הוא אינו יכול לקבוע מסקנות קונקרטיות ביחס לדבריה של המתלוננת. פרופ' לבשטין מתייחס בעיקר לקושי בתיאור רצף של אירועים בשל השפעת האלכוהול, קושי אשר ניכר בקטעים מסוימים מעדות המתלוננת, לאור העובדה שהמתלוננת ציינה בעצמה כי ישנם מקטעים מסוימים שהיא אינה זוכרת - מעין בלאק אאוטים - ולגביהם היא אינה יכולה לתאר בפירוט את שארע. כך לדוגמה המתלוננת ציינה, כי אינה זוכרת מה היה בדיוק בשלב שלאחר יציאתה מהבר ועד הגעתה אל הדואר, ואת ההליכה מהדואר אל דירתו של הנאשם.

עם זאת, יריעת המחלוקת בתיק זה אינה נוגעת לתיאור רצף האירועים ולמה שאירע בדיוק באותם מקטעים לגביהם המתלוננת ציינה שאינה זוכרת (אשר ארעו בדרך לבית הנאשם).

יריעת המחלוקת בתיק דכאן נוגעת למה שקרה בתוך ביתו של הנאשם פנימה - פרק זמן אשר לגביו המתלוננת יודעת לתאר באופן ברור, מפורט ועקבי, מלכתחילה, את שארע; ותיאורה נתמך אף בראיות חיצוניות באשר למה שקרה בדירת הנאשם ולכך שיחסי המין היו בכפיה ובכוח. מרגע חשיפת האירועים, המתלוננת מספרת לאמה בצורה ברורה ופשוטה, עוד בשיחת הטלפון הראשונה ביניהן, שאנסו אותה; וברי כי כשהמתלוננת נוקטת במילה "אנסו" אותי, הדבר עומד בסתירה חזיתית לגרסת הנאשם, לפיה הכל היה בתשוקה ובהסכמה.

יתרה מכך, אותו קושי בתיאור רצף האירועים עליו עומד פרופ' לבשטיין - כיצד הגיע אותו אדם מנקודה א' ל-ב' - אינו במחלוקת בתיק זה, והמתלוננת אף מספרת באופן עקבי מלכתחילה, כי ישנם אכן מקטעים שהיא אינה זוכרת - לדוגמא כיצד הגיעה לדירת הנאשם. אותם מקטעים של חוסר בזיכרון בתיאור של המתלוננת, נמסרו גם לרופאה אשר תיעדה את תלונתה בבית החולים, והמתלוננת שבה וציינה זאת גם בעדותה בפנינו.

השאלה המהותית אפוא לענייננו הינה האם, לאחר שנתתי אמון מלא בעדות המתלוננת שהותירה רושם חיובי ביותר, יש מקום להטיל ספק בדבריה. זאת בנוגע גם לאותו חלק ברור שארע בדירת הנאשם עליו העידה המתלוננת בצורה מפורטת ונהירה, וסיפרה כי כך קרה, ולא אחרת; כאשר אותם מקטעים שהיא לא זכרה במדויק, אינם נוגעים כלל לזירת המחלוקת ביחס למה שקרה בדירה.

בעניין זה נראה כי מקרא עדותו של פרופ' לבשטיין מוביל למסקנה, כי הוא סייג את דבריו ואת האמור בחוות הדעת, תוך שהדגיש כי אינו יכול לחוות דעה ביחס לדברים הפוזיטיביים שהמתלוננת סיפרה עליהם, ואינו יכול לומר אם מדובר בעיוותי זיכרון ובדברים שלא אירעו במציאות:

כב' הש' יעל רז לוי: ...האם אתה חושב שבעניין הזה, לפי המחקרים, זה מעמיד בספק שמישהו אומר הרביצו לי, הרגשתי פה, כאב לי, כל זה, בעצם, כבר לא נאמן למציאות, אלא, זה עיוות, לגמרי היפוך, האם אתה חושב ש...

עד, פרופ' רונן לבשטיין: אני, בכנות, לא חושב שאני יכול לענות בצורה מדויקת על השאלה הזאת.

כב' הש' יעל רז לוי: אז לא לזה התכוונת.

עד, פרופ' רונן לבשטיין: נכון, נכון.

כב' הש' יעל רז לוי: יותר לחוסרים או לאיזשהו מקטע שלא זוכרים, לא לעיוות של תיאור של משהו.

עד, פרופ' רונן לבשטיין: אני נוטה להסכים עם גברתי" (פרוטוקול עמ' 221).

ודוק, אף ההגנה אינה חולקת על כך שהמתלוננת תיארה את האירועים ואת רצף הדברים באופן שמשקף את הסדר בו קרו, ואף הנאשם מאשר את כל סיפור המעשה ואבני הדרך כפי שסיפרה המתלוננת - את העובדה שישבה על הבר,

דיברה עם הבעלים, סיפרה כי רבה עם החבר שלה, יצאה החוצה והוא אחריה, שהתבלבלה בינו לבין אחר ודיברה על תשלום מזונות, שהלכו לכיוון דירתו ושהגיעו לדירה. מעבר לכך שתיאור רצף האירועים כפי שהיא סיפרה עליהם, מאושר בעיקרו על ידי הנאשם, הרי המתלוננת אף ידעה לתאר וזכרה פרטים קטנים כמו סוג הסיגריות שהנאשם עישן (מסוג מוסטנג), סוג מכשיר הטלפון הסלולארי שלו וצבע המגן שלו, את העובדה שבבית הנאשם הציע לה כוס מים ואת העובדה שהדירה הייתה בקומה נמוכה בלי הרבה מדרגות; כל אלו אושרו על ידי הנאשם, חלקם עוד בחקירותיו במשטרה.

יתרה מכך, המתלוננת סיפרה מהרגע הראשון על המצב הבלבולי בו הייתה, לאחר שהתייחסה לאותו ויכוח על אי תשלום מזונות מול הנאשם, זאת כאשר היא סברה בטעות שהנאשם הוא אביו של בן זוגה. מכאן שגם כאשר המתלוננת הייתה באותו מצב בו התבלבלה וחשבה שמדובר באביו של בן זוגה, הבינה עוד בזמן אמת שהיא התבלבלה וידעה לספר על כך מיד כשסיפרה על הדברים, בדיוק כפי שידעה לומר שישנם מקטעים שאינה זוכרת. מנגד המתלוננת סיפרה בבירור מלכתחילה על מה שקרה בבית הנאשם, בטלפון הראשון לאמה בו אמרה לה שאנסו אותה, וגם בבדיקה לרופאה בה סיפרה על הדברים. על כן, ישנה אבחנה ברורה, בין אותם דברים אשר המתלוננת מדברת עליהם מהרגע הראשון - הדברים שארעו בדירת הנאשם - האלימות, החושך, המעשים המיניים שנעשו בה והאיומים עליה כאשר יצאה מהמקום, לבין אותם מקטעים שהמתלוננת מלכתחילה מספרת עליהם ואומרת כי אינה זוכרת אותם במדויק.

יתרה מכך, פרופ' לבשטין נשאל האם כתוצאה מהשפעת האלכוהול אדם יכול לספר על כאב שחש או אלימות שחוהה כמו שסיפרה המתלוננת, כשאלו לא היו כלל ולא התרחשו במציאות, והוא השיב כי אינו יכול לאשר מצב כזה, והדבר אינו בתחום המומחיות שלו. הדברים מקבלים משנה תוקף, נוכח כך שפרופ' לבשטין אישר שהוא אינו יכול לחוות דעתו ביחס לאותם חלקים פוזיטיביים בתיאוריה של המתלוננת.

זאת, הגם שאין חולק על כך שהיה למתלוננת קושי בשחזור כל השתלשלות האירועים מרגע יציאתה מהבר, ואף היו מקטעים מסוימים של חוסרים בזיכרון, אלא שמקטעים אלו אינם נוגעים למה שארע בדירת הנאשם, ומכל מקום היא לא ביצעה השלמה של אותם חוסרים, אלא סיפרה על הדברים כהווייתם.

לאור אבחנה זו, נראה כי חוות הדעת של פרופ' לבשטין אינה יכולה לעורר ספק, כפי שניסתה ההגנה לטעון, ביכולת לתת אמון ולבסס ממצא על הדברים הברורים והמפורשים עליהם העידה המתלוננת בפנינו, ועליהם סיפרה מן הרגע הראשון. יריעת המחלוקת בתיק זה נוגעת למה שארע בדירת הנאשם, ולגבי כך המתלוננת לא אמרה, בשום שלב, שהיא לא זוכרת מה בדיוק קרה, ולא הודגמו כל בלאק אוט או סתירות בדבריה בעניין זה. זאת ועוד, המתלוננת הותירה רושם אמין ביותר, ולא היססה לספר על ה"שיבושים" בזכרונה, הן בנוגע ל"בלק אוט" בנוגע לאופן הגעתה לבית הנאשם, והן בנוגע לכך שבשלב מסוים התבלבלה בינו לבין אדם אחר. בהינתן האמור, חזקה כי המתלוננת היתה מספרת לו היו דברים נוספים שנחקרו מזכרונה במהלך האירוע.

לאחר שחוות דעתו של פרופ' לבשטין לא היה בה כדי לעורר ספק ביחס לעדות המתלוננת לגבי כל מה שקרה בדירת הנאשם, הגישה ההגנה - אחרי חודשים לא מעטים - חוות דעת נוספת של הפסיכיאטר פרופ' לרנר, בה ניסתה להצביע על הקושי לבסס ממצאים על פי עדות המתלוננת, מזווית אחרת.

חוות דעתו של פרופ' ולדימיר לרנר (נ/3)

בראשית חוות הדעת צוין, כי מטרתה היא לבחון את האפשרות לקשר בין שתיית אלכוהול בכמות מופרזת על ידי המתלוננת לבין תפקודה הקוגניטיבי בדגש על הזיכרון וביחס ליכולתה לשחזר את רצף האירועים ביום 13.4.2018.

פרופ' לרנר הסביר בחוות דעתו, כי עליה מהירה בריכוז האלכוהול בדם קשורה באופן ישיר להופעת בלאק אאוט שהוא כשל בזיכרון, מעין "זכרון טלאים". אובדן זיכרון כתוצאה משתיית אלכוהול יכול להיות שלם או חלקי (מקוטע). לא ניתן להצביע על רמה מסוימת של שתיית אלכוהול המביאה באופן וודאי לאמנזיה, מדובר בהשפעה אינדיבידואלית והיא יכולה להופיע בכל עת במהלך השימוש באלכוהול.

חוות הדעת התייחסה למנגנון מסוים הידוע בשם "קונפבולציה": **"אנשים עם אובדן זיכרון מנסים למלא את המידע החסר. בעיות בעיבוד הזיכרון בהן אנשים מחליפים את הפערים הקיימים בחוויות מדומיינות שלדעתם הינן נכונות ידועות בשפה המקצועית כ"קונפבולציה". קונפבולציה הינה סימפטום של הפרעות זיכרון שונות אשר ניתן להגדיר כיצירה לא מכוונת ולא מודעת של זיכרון כוזב או לא מדויק כדי לפצות על פערים או ליקויים בזיכרון. למעשה, זהו "זיוף" של הזיכרון על ידי אדם שהוא מאמין שהוא או היא מתארים את האמת"** (נ/3, עמ' 3).

פרופ' לרנר ציין כי קונפבולציה אינה שקר, שכן האדם אינו מודע לכך שהמידע כוזב, והיא יכולה להיות קוהרנטית, עקבית, אישית ונורמאלית יחסית. כך אדם שלא זוכר במדויק ארועים שאירעו בזמן השפעת חומרים פסיכו אקטיביים עשוי לנסות להבין את שהתרחש מתוך הזיכרונות המפורקים: **"בניסיון להבין ולארנן זיכרונות שאינם שלמים, אדם עלול להשלים או למלא את פערי הזיכרון באירועים שנראים סבירים או שמסיבה כלשהי הם מאמינים כי "בטוח" התרחשו".** למשל אם אדם מתעורר עירום ואינו זוכר איך הוא התפשט, אותו אדם יכול להסיק שמישהו אחר הסיר את בגדיו ללא הסכמתו אפילו אם למעשה אותו אדם הסיר את בגדיו בעצמו בלי שהוא זוכר זאת: **"הוא/היא עשוי(ה) להיות מבולבל(ת) לאחר אינטראקציה מינית ולהסיק שהוא/היא הותקף(ה) מינית, כיוון שהתנהגות(ה) לא התאימה לציפיותיו(ה)".**

עוד הסביר פרופ' לרנר, כי זיכרונות כוזבים יכולים להיות מורכבים מהגזמה של האירועים בפועל, הכנסת זיכרונות מאירוע אחר, הכנסת זיכרון ישן יותר, או יצירה של זיכרון שלא ארע מעולם.

פרופ' לרנר הוסיף, כי קונפבולציה אינה עומדת בפני עצמה, שכן האלכוהול גורם לשותה לבצע דברים שהוא לעולם לא היה מבצע במצב של פיכחות בשל הורדת סף האיסורים הפנימיים. מנגנון זה של קונפבולציה יכול לקרות כאשר נחקר נשאל אודות דברים שביצע תחת השפעת אלכוהול והוא ישיב מתוך הערכים וההגבלות המקובלים בעיניו בזמן פיכחות, ולכן הוא מכחיש דברים שביצע שאינם נראים לו מתאימים לאופיו. הדבר יכול להתבטא בשינויים קטנים בארוע שארע בפועל או באירוע מפורט שלא התרחש מעולם. עוד צוין כי בספרות המקצועית ישנה חוסר הסכמה ביחס לסיבה להיווצרות הקונפבולציה וכן להגדרת המושג.

בהתייחס למתלוננת צוין, כי על פי עדותה, ביום האירוע היא שתתה 8-10 כוסות של וודקה/וויסקי בדירה של חברתה, ובבר היא שתתה עוד משקאות אלכוהוליים.

רמת האלכוהול בגופה של המתלוננת בעת האירוע לפי החישוב של פרופ' לבשטיין הייתה בסביבות 240 מ"ג%. במצב זה אנשים יכולים להיות בחוסר יציבות רגשית ובמצב של פגיעה בכושר השיפוט, פגיעה בזיכרון, ירידה בתחושתיות, ירידה בזמן התגובה, ירידה בחדות הראיה, פגיעה בקואורדינציה, פגיעה בשווי משקל וישנוניות.

בהודעתה מיום 13.4.2018 נאמר, כי היא לא זוכרת כל כך מאותו רגע, לא זוכרת איך ועם מי יצאה מהבר. בעדותה תיארה שכאשר יצאה מהבר הרגישה שיכורה מאוד והתקשתה לעמוד באופן יציב והייתה מבולבלת תוך שהיא בלבולה בין דמויות, לא זוכרת את ההליכה ולא זוכרת איך הגיעה אל הנאשם הביתה. צוין כי המתלוננת זכרה כי בביתו של הנאשם היה שולחן עגול גדול למרות שהחוקר שהיה בדירה של הנאשם לא מצא שולחן כזה.

זיכרונה של המתלוננת שוחזר בשלבים, כפי שצינה אמה בהודעתה כי המתלוננת לא זכרה כלום וכי כל פעם היא נזכרת במשהו כיוון שהיא הייתה שיכורה, כאשר לעמדת פרופ' לרנר זהו התהליך שמהווה בסיס ליצירת הזיכרונות "המושתלים".

לסיכום ציין כי: **"מדובר באישה שהייתה במצב של שכרות קשה עם פגיעת זיכרון (כתוצאה משכרות חריפה) לאירועים שהיו באותו זמן. סביר להניח שהפגיעה בזיכרון פגעה ביכולתה לתאר את רצף השתלשלות העניינים. קיימים פערם משמעותיים בין המציאות (הראיות מהמסמכים) לבין "זיכרונותיה". נוכח חוסר עקביות בתשובותיה ותיאורים שונים של האירוע עליו נחקרה, לא ניתן לשלול שבמקרה זה אנו עוסקים בקונפולציה שנתפסות על ידי המתלוננת כאירוע שהתרחש באמת, ולא מתוך כוונה כלשהי ליצור מציאות שיקרית"** (נ/3, עמ' 6 - ההדגשות שלי - י.ר.ל.).

בעדותו בבית המשפט הסביר פרופ' לרנר, כי מאחר ואצל המתלוננת היה איבוד זיכרון גם לטווח הארוך יש אפשרות שיש מקום לקונפולציה וזה מה שקרה. כלומר המתלוננת מאמינה במה שהיא מספרת אך היא למעשה השלימה את הלקויות בזיכרון (פרוטוקול עמ' 255).

לצד זאת אישר פרופ' לרנר כי: **"לא אצל כל בן אדם עם איבוד זיכרון ימלא אותו בקונפולציה"** (פרוטוקול עמ' 258, ש' 1-2); וכי הוא אינו מביע עמדה לגבי השאלה אם היה אונס או לא, אלא הוא מסביר רק שקיימת אפשרות של קונפולציה (פרוטוקול עמ' 258, ש' 22-25).

אשר לכך שצוין בחוות הדעת, כי קיימים פערם משמעותיים בין המציאות, הראיות והמסמכים לבין זיכרונותיה של המתלוננת, הסביר פרופ' לרנר כי דוגמא לכך הוא הבלבול שלה בין הנאשם לבין אביו של בן זוגה, כאשר מדובר בשני אנשים בטווחי גילאים שונים מאוד (פרוטוקול עמ' 268-269). עם זאת הסכים, כי בהקשר לזה אין המדובר בקונפולציה, אלא במה שניתן להגדיר כמחשבת שווא, אשר מעידה על המצב השכרתי בו הייתה נתונה (פרוטוקול עמ' 269).

לשאלת בית המשפט אישר פרופ' לרנר, כי מי שחוזה קונפולציה יודע שהוא שכח אבל הוא לא מודע להשלמת הפער - לקונפולציה עצמה. כלומר, הוא מודע לכך ששכח, הוא מודע לכך שנזכר בדברים מאוחר יותר, כאשר את ההשלמה עצמה (אותם הדברים בהם הוא נזכר לכאורה בהמשך) הוא לא עושה במודע (פרוטוקול עמ' 280).

בסוף החקירה הסכים פרופ' לרנר, כי קונפולציה נכנסת לתוך חלל בזיכרון ואם אין חלל בזיכרון, אין קונפולציה (פרוטוקול עמ' 282).

בחנתי את חוות דעתו של פרופ' לרנר ועדותו בפנינו, ומצאתי כי אין באמור בחוות דעתו, זאת אף לאור ההסברים שניתנו בעדותו בפנינו, כדי להוביל למסקנה, לפיה ישנה אפשרות שהדברים עליהם מספרת המתלוננת ביחס למה שקרה בדירת הנאשם, הם בגדר "קונפולציה". ואף לא מצאתי כי הונח יסוד לנאמר בחוות הדעת, לפיה הדבר סביר בשים לב גם לכך שהמתלוננת, כמו אחרים במצבה, הייתה מבולבלת לאחר אינטראקציה מינית, והסיקה כי הותקפה מינית כיוון

שהתנהגותה לא התאימה לציפיותיה - הנחה שלא ברור על איזה בסיס הניח אותה פרופ' לרנר, במיוחד כאשר הוא מעולם לא פגש במתלוננת.

מסקנתי נעוצה במספר טעמים:

ראשית, עדות המתלוננת ביחס למה שארע בדירה נתמכת בראיות חיצוניות, המלמדות אף הן על אמיתות דבריה ושקריות גרסת הנאשם בכל הנוגע ל"אינטרקציה המינית" (בלשון חוות הדעת). ועל כן אין המדובר בקונפולציה, אלא בדברים שאירעו כפי שהמתלוננת סיפרה - בכוח ובניגוד לרצונה. בעניין זה אין בידי לקבל את דברי פרופ' לרנר כי קיימים פערים משמעותיים בין המציאות, הראיות והמסמכים לבין זיכרונות המתלוננת.

נהפוך הוא. בחינת עדות המתלוננת מגלה נקודות רבות המלמדות על כך שזיכרונה של המתלוננת ביחס למה שאירע בדירה היה נכון ומשקף את הדברים כהווייתם, כאשר פרטים רבים עליהם סיפרה אושרו, אחד לאחד, בראיות הקיימות, וחלקם אף אושרו על ידי הנאשם עצמו. כך למשל המתלוננת זכרה כי הנאשם עישן סיגריות מסוג מוסטנג, שאותן אכן הוא מעשן, זכרה את סוג מכשיר הטלפון הסלולרי שלו, הצבע של המגן למכשיר, זכרה לספר על כך שהציע לה לשתות מים בדירה ועוד.

יתרה מכך, הראיות החיצוניות הקיימות, ובכלל זה החבלות שנותרו על גופה כפי שתועדו על ידי ד"ר שוורצמן, מאששות את עדותה לגבי הפעלת הכח מצד הנאשם, במהלך אותה "אינטראקציה מינית".

שנית, מחוות דעתו של פרופ' לבשטין וכך גם מחוות דעתו של פרופ' לרנר, לא ניתן לדלות מסקנה ברורה. אם נזקק את מה שנאמר נמצא, כי למעשה כל שנאמר הינו שלא ניתן לשלול במקרה זה את האפשרות, שהאלכוהול השפיע על יכולתה של המתלוננת לשחזר את האירועים; וכי לא ניתן לשלול קונפולציה.

אלא מאי - בחינה מדוקדקת של חוות דעתו של פרופ' לרנר מלמדת, כי הוא מניח שיש סיכוי שהמתלוננת השתמשה במנגנון של "קונפולציה", שכן היא הייתה צריכה להסביר לעצמה מדוע התנהגה כפי שהתנהגה, באותה התנהגות שאינה אופיינית לה ושהיא מתביישת בה. אלא שכפי שצוין לעיל, אין כל בסיס מדעי או ראיתי, לא כללי ולא ספציפי, להנחות של פרופ' לרנר, כי המתלוננת הייתה מתביישת בכך שקיימה מגע אינטימי עם הנאשם, בהנחה שזה היה בהסכמה. המדובר לטעמי בהנחות שלא רק שהן אינן מבוססות מדעיות, אלא הן חוזרות להשקפות מסוימות, שלא בטוח שהן השקפות בהן רבים אוחזים היום; ובעיקר הנחות שהן תלויות השקפה, עמדות או רצונות. כל אלו כלל לא נבדקו אל מול המתלוננת, ותחת זאת פרופ' לרנר מניח, במקום המתלוננת, כי אך טבעי שהיא תתבייש בכך שקיימה מגע מיני אינטימי עם הנאשם כאשר היא התפכחה, ולא היא.

שלישית - פרופ' לרנר אינו מצביע על נקודות מסוימות בגרסתה של המתלוננת אשר שם יכול והתרחשה אותה קונפולציה, ואינו מתמודד כלל עם כך שהמתלוננת מעולם לא אמרה שאינה זוכרת או שלא זכרה קודם לכן מה היה בדירה. זאת, כשהוא עצמו הבהיר כי קונפולציה באה למלא איזה חוסר בזיכרון, ואינה מחליפה זיכרון מודע וברור, וכיקונפולציה יכולה "להיכנס" רק במקום בו קיים חוסר. ובלשונו:

"אצל בן אדם צריך להיות איבוד זיכרון כדי שיהיה במשהו למלא את הפער, לא פערים, חסרים. אם אין דבר כזה אז אין קונפולציה, אז זה שקר, הבן אדם אומר שאני הלכתי לשם, הוא זוכר הכל, אבל הוא בכוונה אומר לא הייתי, לא עשיתי, למרות שהוא יודע שכן עשיתי והייתי" (פרוטוקול עמ' 282, ש' 7-10).

פרופ' לרנר אישר כי מי שעושה קונפבולציה מודע לכך ששכח בתחילה עניין מסוים, ונזכר בו בהמשך.

אלא מאי שבעניינו - בחלקים הקריטיים בעדותה של המתלוננת - קרי תיאור האירועים המיניים עצמם - לא ניתן להצביע על כל חוסר, שכן מהשלב הראשוני המתלוננת מתארת את האירועים בבירור ללא חוסרים בזיכרון.

המתלוננת מעולם לא אמרה שהיא שכחה מה שהיה בדירת הנאשם, אלא זכרה היטב מהרגע הראשון מה אירע בתוך הדירה, וסיפרה כי היא "נאנסה". ואם כך, ולאחר שהתרשמתי שיש לתת אמון מלא בעדות המתלוננת, הרי יש לדחות בשתי ידיים את האפשרות כי עשתה שימוש במנגנון של "קונפבולציה", או בהשלמה כלשהי של הזיכרון, שכן היא לא דיווחה על כל אובדן זיכרון ביחס למה שקרה בדירה.

ביחס לאותו חוסר או אי זיכרון - המתלוננת מציגת למעשה מקטע אחד משמעותי בו אינה זוכרת את הדברים באופן ברור - המקטע הנוגע להליכה מהבר אל הדואר ובהמשך אל דירתו של הנאשם, כאשר המדובר בחוסר שהמתלוננת מודעת אליו ומתייחסת לכך לאורך כל גרסתה בצורה קונסיסטנטית. כך למשל בחקירה כאשר נשאלת המתלוננת האם במהלך ההליכה היו ביניהם נגיעות היא משיבה - **"לא שאני זוכרת אני לא זוכרת את ההליכה"** (נ/6, ש' 42), וגם לשאלה איך הגיעה אליו לבית היא משיבה **"לא זוכרת"** (שם, ש' 44).

ההתייחסות של המתלוננת אל מקטעים אלו, באופן עקבי, מוכיחה דווקא, כי המתלוננת לא ביצעה קונפבולציה ואותו בלאק אאוט נותר ככזה, בלא כל ניסיון מצד המתלוננת ליצוק זיכרון אחר לתוכו, וכי אותם מקטעים חסרים בזיכרונה לא הושלמו בשום שלב. לא מתקבל על הדעת כי דווקא אותו תיאור של הפגיעה המינית החמורה שמתארת המתלוננת, תיאור שהיא מוסרת ברצף, מסבירה לפרטי פרטים, אירוע שכלל יחסי מין וגילנאלים, אנאלים ואוראליים (את מרביתם מאשר אף הנאשם) "ושלם" על ידי המתלוננת. במיוחד כשמדובר בדברים שהמתלוננת סיפרה עליהם עוד מהחקירה הראשונה, וחזרה עליהם שוב ושוב בצורה עקבית וקוהרנטית.

רביעית - אין המדובר במקרה בו שני בני אדם התעוררו עירומים במיטה ולא ידעו כיצד הגיעו לשם, כפי שתואר בדוגמא שנותן פרופ' לרנר. מדובר במסכת אירועים שלמה שמתוארת על ידי המתלוננת בפירוט, של ביצוע יחסי המין בכפיה, באלימות, תוך שימוש בקללות ובהשפלה, כאשר גם לאחר מכן כשהנאשם הוציא את המתלוננת מדירתו הוא איים עליה, כך שסופו של הסיפור מעיד גם על תחילתו.

לא ניתן לנתק את שאלת ההסכמה מתיאור אופן קיום יחסי המין בבית הנאשם. שכן המתלוננת לא "משלימה" את הזיכרון בכך שהיא מספרת שזה לא היה בהסכמה, אלא מספרת על רצף של התרחשויות שזור בפרטים שכל מהותם הוא היעדר הסכמה - משיכת שיער, הכאתה של המתלוננת תוך שהיא בוכה ומבקשת מהנאשם שיפסיק, האירוע המשפיל בשירותים שאף הוא ספציפי מאוד, ואת סופו של האירוע בכך שהנאשם הוביל אותה כשהוא עוצם את עיניה מחוץ לדירה ואיים עליה שלא תספר לאיש, אחרת יהרג אותה ואת משפחתה - דבר שעליו סיפרה עוד לרופאה בבית החולים.

ודוק - עניין כזה עליו מעידה המתלוננת - איומים של הנאשם עליה לאחר שהסתיים האירוע המיני, לא ניתן לשייך לקונפבולציה, באופן בו הסביר אותה פרופ' לרנר, דהיינו, קונפבולציה הנובעת מבושה או רצון להסביר התנהגות לא אופיינית למתלוננת במצב של שכרות. עניין זה, כשלעצמו, שומט את הקרקע תחת התיזה שניסתה ההגנה לבנות, כאילו ניתן מחד לתת אמון בעדות המתלוננת, ומאידך עדיין להטיל ספק בדבריה. שכן כאן כבר מדובר לכאורה בשקר מהותי,

ולא ניתן לומר כי המתלוננת פשוט רצתה להשלים או ליצור זיכרון שיתאים לה יותר. שהרי האיומים אינם נוגעים למגע המיני עצמו, אלא למה שקרה לאחריו כאשר המתלוננת כבר יצאה מהדירה.

נוכח האמור, ובנותני אמון מלא בעדות המתלוננת, הרי העובדה כי המתלוננת העידה וסיפרה כבר לרופאה בבית החולים, כי לאחר האירוע, הנאשם איים עליה שיהרוג אותה ואת משפחתה באם תספר על הדברים, היא המעידה כאלף עדים על כך שהנאשם היה מודע היטב לכך שביצע במתלוננת מעשים בכוח ובניגוד לרצונה, ולכן איים עליה כי אם היא תספר על מעשיו, יאונה לה רע.

לא ניתן לקבל את הניסיון של הנאשם להלך בין הטיפות וליצור קו הגנה חלופי, לפיו גם אם המתלוננת מהימנה, היא מספרת על הדברים אותם השלימה באמצעות קונפבולציה; וכך לנסות לפתור ולפטור את אותו חלק "בעייתי" בעדותה, באמצעות שיוכו לקונפבולציה. שכן המתלוננת מספרת דברים מפורשים כמו האיום עליה, אשר ברור שאם הם אינם אמת, המדובר בשקר מכיוון של המתלוננת, ואם כך המתלוננת בודה מליבה את שסיפרה על מה שהתרחש בדירה ובכלל זה הדרך בה הוביל אותה הנאשם מהדירה, תוך כיסוי עיניה.

אלא שכאמור נתתי אמון מלא בעדות המתלוננת. משכך הם פני הדברים, הרי האופן בו הנאשם הוביל אותה מחוץ לדירה והאיומים עליה שלא לספר לאיש; והדרך בה הנאשם הוציא את המתלוננת מביתו, בצירוף האיומים, מלמדת כשלעצמה, על שקריות גרסתו. ועל כך שבזמן אמת היה ברור לו שעשה מעשה שאם יסופר עליו למשטרה, הוא בבעיה. והדברים מדברים בעד עצמם.

באשר לבלבול של המתלוננת בין הנאשם לאדם אחר, ממנו מבקש פרופ' לרנר ללמוד על מצבה הקוגניטיבי, הרי הגם שהמתלוננת מתבלבלת, היא עדיין מודעת לדברים ולאותו בלבול, והתייחסה לעניין זה כבר בחקירתה הראשונה במשטרה: **"רגע אני זוכרת למה התווכחתי עם הבחור שאנס אותי, אני חשבת שזה אבא של חבר שלי שהוא לא משלם לאמא שלו מזונות אבל בסוף זה לא היה הוא, הוא אמר שהוא כן משלם"** (נ/4, ש' 74-73).

המתלוננת מודעת לבלבול, מתקנת את עצמה ומסבירה את הדברים; וגם אם יש בכך משום בלבול או תפיסה שגויה של המציאות באותו רגע, עדיין אין המדובר בקונפבולציה, כפי שמאשר פרופ' לרנר בעצמו (פרוטוקול עמ' 269).

אשר לטענת ההגנה כי המתלוננת כביכול ביצעה "השלמה" ביחס לזהותו של הנאשם ולכך שזהו אותו אדם שישב לידה בבר, הרי המתלוננת ציינה שאינה זוכרת אם אותו הבחור שישב לידה בבר, הוא אותו הבחור שאיתו היא הלכה לדירה [כך בחקירה למחרת היא אומרת כי היא לא זוכרת (נ/4, ש' 86); וכך גם בחקירה ביום 28.5.2018 (נ/6, ש' 39-40)]. אכן, בעדותה בבית המשפט היא אישרה, כי מי שישב לידה בבר הוא הנאשם. אולם אין המדובר בקונפבולציה, אלא בעניין שהנאשם מאשר בעצמו בחקירותיו.

בנוסף, לא ברור על איזה בסיס קבע פרופ' לרנר כי קיימים פערים משמעותיים בין הראיות לבין זיכרונות המתלוננת. זאת, כשרוב הדברים אותם זכרה ועליהם סיפרה המתלוננת דווקא הוכחו במציאות, ובאשר לכך שהשולחן שתיארה לא נמצא בדירת הנאשם, הרי אין בעניין זה כשלעצמו (בוודאי כשהבדיקה בדירת הנאשם נערכה בחלוף יותר מחודש ימים), כדי ללמד על פערים משמעותיים כנטען.

ואחרון - אין חולק שהמתלוננת הייתה תחת השפעת אלכוהול ברמה גבוהה באותו ערב, וכי היא עצמה תיארה כי לאחר ששתתה שתייה נוספת בבר, וכמי שלא מורגלת בשתייה, היא הייתה שיכורה.

ועדיין, אם נלך לפי שיטת ההגנה והמסקנה שהיא מבקשת לחלץ מחוות דעתם של פרופ' לבשטין ושל פרופ' לרנר, ובמיוחד בשילוב ביניהן, הרי לא ניתן, לדידם, לייחס משקל ממשי לעדות של קורבן המתאר אירוע של פגיעה בו, רק מעצם העובדה שקרבן העבירה היה תחת השפעת אלכוהול.

אם נפשט את טענת ההגנה נמצא, כי פועל יוצא ממנה הוא, שבמקרה בו מוגשת תלונה על ידי מי שהיה באותה עת תחת השפעת אלכוהול וישנם מקטעים מסוימים שהוא אינו זוכר מהאירוע, מיניה וביה נשללת האפשרות לבסס על סמך עדותו או תלונתו ממצאים.

טענה זו נוגדת אף את רוח החוק והפסיקה, ולמעשה משאירה את מי שהיה במועד מסוים תחת השפעת אלכוהול, חשוף בצריח ופגיע עוד יותר. שכן לא רק שההגנה מבקשת למעשה להתעלם מכך שיכול ומעשה מסוים בוצע כלפי אותו אדם תוך ניצול מצב השכרות שבו הוא נמצא - מצב שיכול אף למנוע התנגדות, היא מבקשת ללכת צעד אחד רחוק יותר ולקבוע כי קולו של אותו אדם לא יישמע, או יישמע בקול ענות חלושה, גם אם דבריו נאמרו בבירור. שכן למעשה, כל מי שהיה תחת השפעת אלכוהול או חומר בעל השפעה פסיכו-אקטיבית אחר "חשוד" בקונפולציה או בכך שאי אפשר לסמוך על רצף האירועים שתיאר. ובוודאי שאין די באפשרות רחוקה זו, כדי לעורר ספק בגרסתה של המתלוננת.

בחינת גרסת הנאשם אל מול חוות דעת ההגנה לעניין השפעת האלכוהול

כמעט למעלה מן הנדרש אציין, כי "מבט על" בנוגע לקו ההגנה של הנאשם, גרסתו וחוות הדעת שהוגשו מעלה מעין כשל לוגי. הנאשם מחד, מבקש לטעון כי המתלוננת הייתה שיכורה מאוד, כל כך שיכורה שהיא אינה מצליחה לתאר את האירועים כהווייתם; ולתמיכת טענה זו הוצגו חוות הדעת המומחים.

ומאידך, הנאשם מבקש לטעון כאוחז במקל משני קצותיו כי רמת השכרות של המתלוננת לא הייתה כזו אשר מנעה ממנה מתן הסכמה חופשית, ובלשונו: **"הייתי מבולבל קצת מההתנהגות של הבחורה. אבל בעיני היא הייתה נראית לא שיכורה עד כדי כך שהיא לא מודעת למעשים שלה. היא הייתה שיכורה, גם אני הייתי שיכור, אבל לא עד כדי כך שהיא לא מודעת למעשים, למה שהיא אומרת או... איך שהיא עושה. ואז הצעתי לה, שאלתי אותה אם היא מעוניינת להמשיך את הערב אצלי בבית"** (פרוטוקול עמ' 95, ש' 7-2).

אלא מאי - אם כשיטת ההגנה המתלוננת הייתה שיכורה מאוד באופן שמטיל ספק ביכולתה לתאר את הדברים (ואף היו לכך גילויים חיצוניים שבלטו לעין הנאשם), הרי יכול ואנו מצויים במצב בו מדובר באינסוף בשל כך שהדבר נעשה במצב של: **"חוסר הכרה בו שרויה האשה, או מצב אחר המונע ממנה לתת הסכמה חופשית"** (סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין). ועל כן, גם אם טוען הנאשם שהדברים נעשו בהסכמה, הרי למעשה, לשיטת ההגנה עצמה במיוחד לאור חוות הדעת של פרופ' לבשטין, המדובר במצב שבו לא ניתן לדבר על הסכמה חופשית.

ויודגש, הדברים הינם למעלה מן הצורך, שכן אין זאת עדות המתלוננת בה נתתי אמון מלא ובראיות התומכות בה, כי המעשים נעשו באלימות ובכוח, כשהיא מתנגדת אליהם.

הבאתי את האמור, אך כדי להראות את הכשל המסוים בטענות ההגנה אשר מחד מתעלמת ממצב השכרות של המתלוננת, ככל שהדבר נוגע לשאלת ההסכמה, ומאידך מנסה לתת את מלוא כובד המשקל לאותו מצב, כדי להטיל ספק בעדותה.

סיכום ביניים - נוכח כל האמור, מצאתי לנכון ליתן אמון מלא בעדות המתלוננת והראיות התומכות בה, כאשר לא מצאתי

שיש בחוות הדעת מטעם ההגנה כדי לפגום במשקל הגבוה שמצאתי לייחס לעדותה או ביכולת לקבוע על פיה ממצאים; והכל לאחר שרואה אני לנכון לדחות את גרסת הנאשם בשתי ידיים, לאור שקריו המובהקים ולאור עדותו שהותירה בי רושם שלילי.

בחנית הוראות החיקוק בהן הואשם הנאשם אל מול עדות המתלוננת

עבירות המין בהם הואשם הנאשם - אינוס ומעשה סדום

הנאשם הואשם בשתי עבירות של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות 345(א)(1) לחוק ועבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק.

אין חולק ביחס לכך שבין המתלוננת לנאשם התקיים מין אוראלי וכי הנאשם החדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת. מכאן שהיסודות העובדתיים של עבירת האינוס ושל מעשה הסדום בנוגע להכנסת איבר מינו של הנאשם לפיה של המתלוננת, אינם במחלוקת.

לעניין מעשה הסדום שיוחס לנאשם לאחר תיקון כתב האישום - בכך שהחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, הרי עניין זה הוכח בעדות המתלוננת בה נתתי כאמור אמון מלא, ולמעשה אף הנאשם לא שלל זאת באופן מפורש. עוד אציין, כי לא ראיתי בעובדה שהמתלוננת לא סיפרה על כך בחקירות במשטרה, כדי לפגום בעדותה בעניין זה. זאת במיוחד כאשר בחקירות במשטרה היא נחקרה על ידי שוטר ממין זכר בניגוד לנוהל הקיים, וכאשר המתלוננת הסבירה שלא חשפה את עניין החדירה לפי הטבעת בחקירה מאחר והייתה נבוכה.

הסבר זה עולה בקנה אחד אף עם העובדה שהמתלוננת סיפרה לד"ר שוורצמן על כך שהיה מין אנאלי, כשד"ר שוורצמן הייתה האדם החיצוני הראשון לו סיפרה על הדברים, ועל כן המדובר בגרסה ובתלונה מיידית על עניין זה של המתלוננת. עוד יוער לעניין זה, כי לא ראיתי לקבל את דבריו של פרופ' היס גם בעניין זה, כאשר העלה סימן שאלה ביחס לעניין החדירה בשל כך שלא היה ממצא חבלתי בפי הטבעת, והמתלוננת בבדיקה לא דיווחה על כאב. שכן ד"ר שוורצמן העיד בבירור כי העדר ממצאים אינו יכול ללמד על אי חדירה של איבר המין לפי הטבעת, ואף פרופ' היס לא חלק על כך למעשה, ומעבר לכך שהנאשם עצמו לא שלל את האמור.

נוכח האמור הוכחו היסודות העובדתיים הנוגעים לכל העבירות בהן הואשם הנאשם. השאלה שבמחלוקת נוגעת לשאלת ההסכמה.

משמצאתי לנכון לתת אמון מלא בעדות המתלוננת על הראיות המחזקות אותה ובדחותי את גרסת הנאשם בשתי ידיים, הרי הוכח כי המדובר במעשים שנעשו במתלוננת שלא בהסכמתה ותוך שימוש בכוח ובאלימות פיזית ומילולית.

הנאשם הואשם בעבירה בניגוד לסעיף 345(א)(1) לחוק וכן בשתי עבירות של מעשה סדום בניגוד לסעיף 347(ב) לחוק, אף הן בנסיבות של סעיף 345(א)(1).

סעיף 345(א)(1) לחוק קובע:

345. (א) הובעל אשה -

(1) שלא בהסכמתה החופשית;

לאור הקביעות העובדתיות שפורטו לעיל, הרי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי המעשים בוצעו שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת וזאת ביחס לכל המעשים: הן הווגינאליים, הן האנאליים והן האוראליים.

אשר ליסוד הנפשי הנדרש ולמודעותו של הנאשם להיעדר ההסכמה, הרי מעדות המתלוננת אותה מצאתי לקבל במלואה עולה, כי המתלוננת אמרה במפורש לנאשם שיפסיק ובלשונה: **"פשוט צעקתי והתחננתי אליו שיפסיק, אפילו אמרתי לו שאני בהיריון כדי שהוא יחשוב שאולי, שלא יוכל להמשיך וזה לא מה שגרם לו להפסיק"** (פרוטוקול עמ' 21, ש' 1-2). כך שהיה ברור לנאשם שהמתלוננת אינה מסכימה למעשיו והוא אף נקט באלימות כלפיה, וביצע חלק מהמעשים בכוח.

יתרה מכך, אין לי אלא להפנות לדברים הנכונים והנכוחים שאמרה המתלוננת במהלך עדותה כאשר נשאלה כיצד הביעה את אי הסכמתה לקיום יחסי המין: **"לא מספיק שאני אגיד לו שאני לא רוצה?"** (פרוטוקול עמ' 54 ש' 3).

מצויים אנו בפתח עשור חדש - בשנת 2020, בזמנים מורכבים המניחים לפתחנו שאלות והכרעות לא פשוטות. אך נראה כי בשאלת ההסכמה החופשית, ההכרעה שבפני פשוטה וברורה שהרי הפסיקה כבר הלכה כברת דרך ארוכה מזה שנים רבות אשר הבהירה את חשיבות הרצון החופשי ואת בירור שאלת ההסכמה. לכן - ממש כפי שאמרה המתלוננת - מספיק ואף יותר ממספיק שהיא תאמר לו שהיא לא רוצה, כדי הדבר יהווה אי הסכמה ברורה ומפורשת.

בעניין זה יפים דבריה של כב' הנשיאה, הש' רויטל יפה-כץ ב תפ"ח 29075-11-17 מ"י נ' תומר ליברטי [פורסם בנבו] (21.11.2019):

"עם השמטת הצורך להפעיל כוח או אמצעי לחץ אחר על האישה כדי שהבעילה תיחשב כעבירה, נותרנו היום עם הצורך להוכיח שהמעשים נעשו שלא בהסכמתה החופשית של האישה. היינו, על הנאשם להבין האם האישה מסכימה למעשיו, וכשהיא שותקת, פעמים רבות נטען כי לא ידע ולא יכול היה לדעת כי אינה מסכימה לבעילה. כשם שהטענה הועלתה פעמים רבות, כך נכתב פעמים רבות אף יותר, כי החובה מוטלת על הנאשם לברר רצונותיה של האישה בטרם יבעל אותה, ואי ידיעת רצונותיה לא תוכל להצילו מן העבירה, שכן כל שהיה עליו לעשות - זה לשאול אותה לרצונה".

הדברים נכונים ביתר שאת ובאופן ברור במקרה דנא, שהרי המתלוננת העידה כי בכתה, בשלב מסוים אפילו צעקה, והנאשם השתמש באלימות כמעט לאורך כל הדרך, מה שמעיד שהנאשם היה מודע מאוד להיעדר הסכמתה, במלוא מובן המילה, וביצע את המעשים בכפייה ותוך שימוש בכוח.

כבר נפסק לא אחת כי שימוש באלימות ואיומים מקימים חזקה למודעות הנאשם להיעדר הסכמה מצדה של המתלוננת:

"אשר ליסוד הנפשי, היינו מודעותו של המערער להיעדר הסכמה. כזכור, המערער הכחיש באופן גורף את מעשי האלימות והאיומים על ח"י המתלוננת, בקשר עם יחסי המין ובכלל... ואולם, דבר מודעות המערער להיעדר ההסכמה החופשית מוכח מניה וביה מנסיבות אי הסכמת המתלוננת. בענין בנבידה נקבע לענין זה, כי - "קיים קשר הדוק שאינו בר ניתוק בין שימוש באיומים והפעלת לחץ ובין מודעות להיעדרה של הסכמה חופשית... במקרים בהם מתקיימות האינדיקציות החיצוניות לאי הסכמה בהן דיברנו לעיל, ומקל וחומר מקום בו נעשה שימוש

באלימות, איום או אמצעי לחץ אחר שיש בו כדי לפגום בחופשיות הרצון, קמה חזקה שבעובדה כי הגבר היה מודע לאי הסכמתה של האישה ליחסי המין. די בהוכחת נסיבות כאלו כדי לבסס את היסוד הנפשי של הנאשם בעבירת אינוס" (ענין בנבירה, פסקאות 36, 38). "
[ע"פ 7212/14 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.01.2016)].

הדחה בחקירה

הנאשם הואשם אף בעבירה של הדחה בחקירה בניגוד לסעיף 245(ב) לחוק, הקובע כי מי שמניע אדם או מנסה להניעו שבחקירה על פי דין לא ימסור הודעה, ועושה זאת בדרך של כוח איומים או הפחדה, עובר עבירה של הדחה בחקירה.

בחנית מכלול הראיות מלמדת, כי אשמת הנאשם אף בכל הנוגע לעבירה של הדחה בחקירה הוכחה כנדרש. זאת בהתאם לעדות המתלוננת אשר העידה כי: **"ואז אחרי כמה פעמים ואחרי שהוא כבר הפסיק, לא נתתי לו לנסות להצליח לגמור בתוכי, דחפתי אותו, ואחרי שהוא סיים הוא התחיל להתלבש ואמר לי תתלבשי בחושך, הוא עדיין לא הדליק את האור. אחרי זה הוא עצם לי את העיניים ואז הוא פתח את הדלת ואמר לי לא להוריד את הידיים מהעיניים והוא הוריד אותי למטה במדרגות, הלך איתי כמה צעדים ואחרי זה אמר לי שאם אני אגיד את זה למישהו, למשטרה או להורים שלי הוא ימצא אותי והוא יהרוג אותי ואת כל המשפחה שלי, ואז הוא עזב לי את העיניים ודחפתי אותו והתחלתי פשוט לברוח"** (פרוטוקול עמ' 47). האמור עולה בקנה אחד עם התנהגותו של הנאשם, אשר קודם לכן הכריח את המתלוננת לקיים עמו יחסי מין באכזריות תוך שימוש בכוח ובאלימות, ואף ישנה תלונה מידית של המתלוננת בעניין זה, בכך שסיפרה על כך עוד לד"ר שוורצמן בבית החולים וטרם התלונה במשטרה. שם אמרה לד"ר שוורצמן כי **".. איים עליה כדי שלא תספר ("אהרוג אותך ואת המשפחה שלך")** (ת/1 בתחתית העמוד הראשון).

הערה בטרם נעילה

השתלשלות הדברים כפי שתוארה לעיל ביחס לכך שהמתלוננת חשפה את ענין החדירה האנאלית על ידי הנאשם רק בשיחת ריענון מול הפרקליטה קודם עדותה, מלמדת על החשיבות בכך שחקירה של מתלוננת בעבירות מין תבוצע על ידי **חוקרת** עבירות מין אשר עברה הכשרה ייעודית לכך. הדברים אף באים לידי ביטוי בנוהל של משטרת ישראל הקרוי: **"הטיפול המשטרי במתלוננת על עבירות מין"**, בו צוין כי ככלל נפגעת עבירה תחקר בתחנת משטרה על ידי חוקרת עבירות מין ובהיעדרה על ידי חוקרת אחרת, ורק בהיעדר שתי אלו - על ידי חוקר עבירות מין.

נוכח האמור נראה, כי יש מקום שהמאשימה תרענן ותחדד מול יחידות החקירה בתחנת המשטרה השונות את חשיבותו של נוהל זה, כדי למנוע מצבים כמו זה שהובא בפנינו, בו מתלוננת נפגעת עבירה חוששת לשתף ולפרט את מהות הפגיעה בה, בשל מבוכה וקושי שהיא שחשה, בעת שחקר אותה חוקר ממין זכר.

סיכום

לאור כל המקובץ, לאחר שבחנתי את מכלול העדויות והראיות, משנתתי אמון מלא בעדות המתלוננת, בשים לב גם לעדויות המחזקות ותומכות בה, ובדחותי את גרסת הנאשם כבלתי מהימנה, מצאתי כי אשמת הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן הוכחה מעבר לכל ספק סביר כנדרש.

אשר על כן אציע לחבריי להרשיע את הנאשם בעבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, מעשה

סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק (2 עבירות) והדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק.

יעל רז-לוי, שופטת

השופטת ג. שלו

גילת שלו, שופטת

אני מסכימה.

השופט א. משניות

אני מסכים.

אהרון משניות, שופט

לפיכך, הוחלט כאמור בחוות דעתה של כב' השופטת יעל רז לוי להרשיע את הנאשם בעבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק (2 עבירות) והדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק.

ניתנה היום, ל' אב תש"פ, 20 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.

עמוד 45

אהרון משניות,
שופט

גילת שלו, שופטת

יעל רז- לוי, שופטת